15 Kč

Akontra

ZPRÁVY ALTERNATIVNÍCH AKTIVIT

INFORMAČNÍ
BULLETIN
ČESKOSLOVENSKÉHO
ANARCHISTICKÉHO
SDRUŽENÍ
Č. 101

3
2001

Co je sociální ekologie?

čtěte na str. 12-16

A-KONTRA
3/2001
english info

Editorial
Anarchism in times of reaction.

National Social Block
a new party of czech fascists, including well known czech militant neonazis.

What is social ecology?
essay from Murray Bookchin, good introduction to building social ecological movement.

Anarchy is not chaos
reaction on some myths about anarchism

Interview with Feminist group of 8th March
czech anarchofeminist group, they made czech demonstration on Global women strike.

Illegality
Slovak punk band

Ten years ago...
articles from old editor A-kontra, which were published in 1991-3.

Čtenáři ze Slovenska

neplýtvejte sobě (i nám) prostředky na poštovné. A-KONTRA si můžete objednat i předplatit na adrese:

ČSAF-Slovensko,
POSTE RESTANTE,
BRATISLAVA 57,
851 06

PŘEDPLATNÉ

pět čísel - 100 kč
deset čísel - 200 kč

Peníze posílejte na adresu redakce složenkou, do ZPRÁVY PRO PŘÍJEMCE piště "předplatné". Jak jste si asi všimli, byli jsme bohužel nuceni zvýšit cenu a navíc do předplatného zahrnout i poštovné. Rádi bychom také vyzvali starší předplatitele, pokud chtějí A-kontra posílat i nadále, aby své předplatné obnovili. Nabízíme ale také možnost, že pokud rozdistribuujete pět čísel A-kontra, dostanete šesté zadarmo. Jak jste si asi všimli, nacházíme se ve velkých problémech (viz počet stran, rozhodně bychom měli materiál na víc). budeme tedy vděčni za každou pomoc. A-KONTRA je váš časopis.

REDAKCE

Anarchismus za časů reakce...

O událostech, k nimž došlo 3. 3. 2001 v Praze před hotelem Eden, jsme bohužel v minulém čísle přinesli jen stručný článek, psaný vzhledem k tomu, že už bylo po uzávěrce narychlo, a tak ještě jakž takž popsal samotné dění, nemohl již ale reagovat na dohry celé akce nebo zhodnotit její význam. Ani s odstupem měsíce ovšem tyto události neztratily příliš na svém významu a jejich dozvuky se promítly i do situace v naší redakci, a tak považujeme za nutné se k nim vrátit. O co tedy šlo?

Především proběhl sjezd bývalých sládkovců, nacionalistů a neonacistů, na němž vznikla nová výrazná politická strana, která má být do budoucna vlajkovou lodí fašistů, přičemž zde silné postavení zaujali militantní neonacisté. Strana je ambiciózní, má podle všeho lokální základnu a zároveň i kontakty v některých fungujících mediálních a politických strukturách (viz Špígl). Do budoucna je to pro fašisty rozhodně krok dopředu, výrazným posunem díky němuž se stali kvantitativně i kvalitativně nebezpečnějším hrozbou (viz *Národně sociální blok: Neonacisté na postupu*, str. 3-4, *Pokrytectví národních sociálů*, str. 4-5).

Vedle toho došlo ale také k antifašistické protiakci. Ta byla původně plánována jako nenásilná blokáda vchodu do Edenu, provokace Filipa Vávry (viz *Dokument*, str. 3-4) a přicházejících neonacistických vůdců a hlavně útok policie, který proběhl bez předchozího násilí demonstrantů, bez jakékoli výzvy a opravdu brutálně, a také neobyčejně bezohledně i vůči obyčejným lidem (později, při zatýkání demonstrantů, dokonce policejní anton naboural do civilního vozidla), ale vyvolaly několik potyček, u nichž ovšem vzhledem k situaci překvapila z naší strany relativní mírnost a nepočetnost více než cokoli jiného. Ze strany antifašistů došlo k chybám (např. vysklení okna kolem jedoucí dodávky antifašistou házejícím dlažební kostku po policistech, neorganizovaný kolektivní "ústup" na metro, díky jehož pomalosti mohlo dojít k zatýkání, ale zejména ignorování médií), ty jsou ale vcelku pochopitelné vzhledem ke krátkému času, během nějž se akce připravovala, a mohou nám být alespoň poučením propříště. Organizátorům z Antifašistické akce náleží spíše uznání za silný posun, který tato akce znamenala na rozdíl od některých předchozích. Protest navíc měl své jasné pozitivní výsledky - jednak vyděšení majitele objektu (a doufejme i dalších jemu podobných), který prohlásil, že podobné akce jako byl tento sjezd už u něj probíhat nebudou, ale hlavně upozornění na vznik nové fašistické strany, kterou zatím přece jen ani sdělovací prostředky nemohou vnímat jinak než jako nebezpečí.

V masmédiích byla protiakce pochopitelně shazována - média neměla ani informace z první ruky a v drtivé většině čerpala z těch, které jim laskavě poskytla policie (takže např. televize i odvysílaly policejní záběry, kde pochopitelně nebyl zákrok proti demonstrantům, ale za to těch pár letících lahví a kamenů). Tím spíše ale bylo třeba, aby ti antifašisté, kteří v médiích dostali prostor, vystoupili jasně proti policejní (a mediální) verzi události a poukázali na důvody akce.

V Právu vyšel 5. 3. pod názvem "Anarchisté útočili na republikány" článek o sjezdu a antifašistické protiakci. Mimo jiné v něm stálo: *"'Zákrok policie považuji za přiměřený,' uvedl pro Právo šéfredaktor anarchistického časopisu A-kontra Jakub Polák. 'Nesouhlasím s akcí svých kolegů, bylo předem jasné, jak to dopadne. Nástup neonacistů z Národní aliance a Národního odporu je jistě nebezpečný, ale mělo by se proti němu bojovat politicky, nikoli takovými bojůvkami,' prohlásil.".* Přišlo nám velmi nekorektní, že údajný "šéfredaktor A-KONTRA" (naším stálým čtenářům asi nemusíme vysvětlit, že se mezi námi nic takového nevyskytuje, a že jako anarchisté žádné šéfy prostě nemáme) obhajuje policejní zákrok proti akci, na níž sám nebyl, za to se jí ale aktivně účastnila drtivá většina redaktorů tohoto časopisu (tři byli mimochodem policií zadrženi), a který odporoval i zákonům, jejichž jsou policisté údajnými ochránci. Za zcela nekorektní rovněž považujeme označování akce, koncipované jako nenásilné, při níž bylo násilí pouze obranou či reakcí na provokace a rozhodně se nevyrovnalo násilí zuřivě mlátících policistů či střílejících neonacistů, za "militantní bojůvku". Projev Jakuba Poláka si navíc dost odporoval - na jednu stranu vyzýval k politickému boji proti neonacistům, na druhou stranu, když dostal přesně k tomu příležitost (prostor v médiích), využil ji radši k výpadům proti lidem, kteří jsou zrovna tak antifašisty jako on, jen volí jiné metody. Jakub Polák sice tvrdí, že to, co říkal, bylo překrouceno (prohlásil prý, že zákrok byl "předvídatelný" a že "kdyby k němu nedošlo, dopadlo by to ještě hůře" - to je ovšem rovněž obhajoba onoho zákroku), jako člověk, který v médiích vystupuje dlouhodobě, ale mohl podobné překroucení očekávat a nedat k němu příležitost, a přinejmenším mohl ex post žádat o tiskovou opravu. Takto jeho výstup chápeme jako přinejmenším silně nesolidární chování. Ačkoli si Jakuba Poláka vážíme za řadu jeho aktivit a jsme mu otevření stejně, jako všem svobodomyslným lidem, odmítáme jej, dokud tento čin přinejmenším nevysvětlí, považovat za součást redakčního kolektivu, který vydává tento časopis, a výslovně protestujeme proti tomu, aby za nás nadále veřejně vystupoval.

Na druhou stranu nás ale zklamal přístup Antifašistické akce. Chápeme znechucení nad těmito výroky, chápali bychom kritiku, třeba i hodně ostrou - sami jsme byli koneckonců velmi ostře kritičtí. Na stránkách posledního čísla jejich časopisu Akce si ale místo toho můžeme číst o Jakubu Polákovi jako o "individuu" a celý článek o akci před Edenem končí výhružkou, že Jakuba Poláka nemine brzká "odplata". Musíme naneštěstí konstatovat, že pokud někdo komukoli vyhrožuje "odplatou", lze jej těžko považovat za člověka prezentujícího anarchistickou alternativu k fašismu i stávajícímu systému (jak členové AFA vystupují), ale spíše za produkt hodnot této společnosti, jež chce překonat (uvažování v intencích "viny a trestu" nebo dokonce "oplaty" je zcela protichůdné anarchistickým, ale i obecně moderně humanistickým konceptům). Výhružky násilím nebo násilí v rámci hnutí nic neřeší, pouze prohlubují vzájemnou nevraživost, odvádí od skutečných cílů a shazují ty, kteří k nim sahají, což je právě v případě Antifašistické akce dost škoda.

Název tohoto editorialu je parafrází názvu jednoho eseje anarchisty a ekologa Murraye Bookchina, jehož jiný text si můžete přečíst i v tomto čísle A-KONTRA (viz *Co je to sociální ekologie?*, str. 12-16). Rozhodně jsme jej nezvolili náhodně. Anarchistické hnutí se dnes po jedenácti letech nachází dle našeho soudu ve zvlášť těžkých dobách. Hnutí odporu proti globalizovanému kapitalismu sice dokázalo v celé řadě případů tento systém konfrontovat, ovšem pouze jednorázově a spíše než zapojením nových skupin integrací stávajících protestních hnutí (viz *Evropský mítink Peoples Global Action*, str. 6). Rozhodně se mu nepodařilo iniciovat společenskou změnu, a právě naopak, úspěšné akce stimulovaly obranyschopnost systému, který se nejrůznějšími způsoby brání jak svým oponentům, tak i všem společenským pohybům, které jej činí zastaralým, překonaným a krok za krokem zvětšují nutnost jeho překonání. Po globalizaci kapitálu a odporu proti němu se globalizuje i stát, respektive jeho podstata, tedy omezování, restrikce a represe (viz např. druhé vydání *Zpravodaje Anarchistického černého černého kříže*, který otiskujeme pravidelně a který tentokrát najdete na str. 8-9 a také připravované jedenácté číslo anarchistické revue Existence s hlavním tématem "globalizace represe"). Je zde jasně patrná snaha zabetonovat vývoj, atomizovat společnost a etablovat stávající rozložení sil jako jediné možné, a to pokud možno "na věčné časy a nikdy jinak". To probíhá jak na globální úrovni, tak v rámci jednotlivých zemí. I u nás jsme konfrontováni se snahou omezit naše práva a svobody, braná ještě počátkem 90. let takřka za samozřejmé. Ve stínu těchto tendencí povstávají a získávají znatelný vliv i síly, o nichž se šlo domnívat že zůstanou pouze marginálními pohrobky své krvavé minulosti. Tomu, co lze, byť je tento pojem dost zprofanovaný, klidně nazvat globální i lokální reakcí, a co může znamenat zastavení vývoje na dlouhou dobu, a vzhledem k problémům, které systém vytvořil a není schopen řešit, třeba i záhubu současných forem života na planetě, už ovšem nečelí rozsáhlé hnutí, jednotné alespoň v základních cílech a principech a schopné se dohodnout. Systému, podporujícímu naše špatné vlastnosti, se daří rozeštvávat i nás. K objektivně existujícím politickým rozdílům se přidává ideologická nepřístupnost, neochota k diskusi, osobní spory apod. Místo aby se anarchismus projevoval jako alternativa systému a jeho hodnotám, začíná degenerovat a přejímat je. Obranou proti tomu nemůže být nesnášenlivost k protistraně, ataky v oficiálních médiích nebo naopak výhružky násilím. Obranou může být jen důsledné odmítnutí těchto hodnot, a např. také snášenlivost, vůle k pochopení druhého a ochota k diskusi.

Budeme se snažit právě tomuto napomoci.

REDAKČNÍ KOLEKTIV A-KONTRA

Národně sociální blok: Neonacisté na postupu?

Známá legenda vypráví o velkomoravském králi Svatoplukovi, že když se blížila jeho poslední hodina, dal svým synům po řadě tři pruty, aby se je pokusili zlomit. Když se jim to nepodařilo, dal každému z nich jeden prut, a s tím si již každý ze synů poradil. Král Svatopluk prý kladl synům na srdce, aby byli vždy jednotní, jako ony tři pruty, protože pokud nebudou držet při sobě, nepřátelé je snadno porazí. V čem jsou legenda i historická skutečnost zajedno je každopádně fakt, že Svatoplukovi synové (historie ví o dvou) rozhodně jednotní nebyly a jejich boje o moc oslabily zemi krátce před maďarským vpádem, který jejich říši zničil.

Úvahu o nové integraci českých ultrapravičáků jsem touto nenápaditou a historicky zcela nevěrohodnou pověstí nezačal vůbec náhodou. Hlavní symbol historického fašismu, převzatý ze starého Říma, je totiž právě svazek prutů, do něhož je umístěna sekyra. Význam této metafory je nad slunce jasnější - jinak slabé proutky pokud se spojí nelze zničit a disponují dokonce i útočnou silou. Tento symbol byl proto fašisty zvolen s jasným ideovým záměrem a jeho význam nezmizel ani poté, co ve druhé světové válce zanikl a byl zdiskreditován historický fašismus. Poselství této metafory bylo stále živé pro neonacistické spolky v Německu i jinde ve světě, které pochopily, že se z kriminálních či polokriminálních bojůvek a okrajových extremistických uskupení mohou stát alespoň částečně věrohodnou politickou silou, obecněji přijímanou a s nějakým politickým, právním i finančním krytím pro své aktivity mohou stát jedině tehdy, když se spojí širší spektrum aktivit napříč krajní pravicí. Tak vznikla celá řada krajně pravicových uskupení ve světě a od dob, kdy se čeští neonacisté začali nějak výrazněji profilovat, bylo jasné, že k jejich dalšímu úspěšnému postupu musí něco podobného vzniknout i u nás, protože síly jednotlivých neonacistických a radikálně nacionalistických uskupení by asi těžko stačily na aspoň relativně úspěšný vstup do "velké" politiky.

Marginálové a tuneláři české ultrapravice

Ke snahám překonat poměrně pevně vymezené nazi-skinheadské ghetto, dosáhnout přesahu do oficiální politiky a spojit se s dalšími politickými silami docházelo už v relativně brzkých dobách, byla to ale záležitostí spíše umírněnějších frakcí hnutí, zejména Vlastenecké fronty. Té se v polovině 90tých let, tedy v době, kdy se dnešní propagátoři integrace krajní pravice věnovali tak nanejvýš násilí, kultovním kapelám a pivu, podařilo navázat docela obstojné kontakty s radikálními a nesnášenlivými částmi katolické církve a jednu dobu dokonce připravovat přílohu jejich časopisu, který se prodával v kostelech.

Později se Vlastenecká fronta pokusila navázat kontakty se stranou národních demokratů, nepříliš významným uskupením, které se hlásí k tradicím krajní pravice z první republiky (Karel Kramář apod.), sestavila s ní dokonce společnou kandidátku pro komunální volby z podzimu 1998, ta ale propadla a to byla také tečka za spoluprací těchto dvou subjektů. Měli bychom ještě dodat, že od politicky zřejmě již naprosto nezajímavých národních demokratů odpadl podnikový právník Jan Skácel a přešel k mladším a perspektivnějším fašounům z Vlastenecké fronty, jimž nyní dělá předsedu.

To už se ale začaly politicky vzmáhat i radikálnější větve nazi-skinheads. Dlužno říct, že pro svou mediální stigmatizaci měly ovšem manévrovací prostor a "koaliční potenciál" i v rámci krajní pravice dost zúžený. Veřejně si k jejich nejkřiklavějším akcím nehlásili ani umírněnější fašisté, vzešlí ze skinheadského prostředí (viz demonstrace k výročí Rudolfa Hesse 21. srpna 1999, kdy ve stejný den uspořádala svou natruc-akci Vlastenecká fronta v Pardubicích). Právě tyto skupiny se ale vyprofilovaly jako nejschopnější zaujmout zatím rozhodující část potenciálních stoupenců neonacistických myšlenek - tedy okruh nazi-skinheadské subkultury. Proto byli do budoucna nepřehlédnutelní. Integraci krajní pravice pak už spíše bránil konflikt osobních ambic vůdců jednotlivých skupin a skupinek, kteří zákonitě nechtěli přepustit "svou" organizaci vedení jiného führera. Ani tak ale nešlo fungovat donekonečna, dělat vůdce v organizaci, která dlouhodobě upadá, může těžko někoho skutečně uspokojovat. A tak docházelo k diskusím o spolupráci a také skutečné spolupráci, nejdříve pouze akčně, pak dlouhodobě.

Antifašisté se především obávali, že se neonacistům podaří infiltrovat se do SPR-RSČ doktora Sládka. Ta sice v uplynulých letech zvolna vyhnívala, dostala ale vysoký státní příspěvek, jehož část mohla neonacistům významně pomoci v jejich další činnosti. Docházelo ke sbližování mezi neonacisty a mládežnickou odnoží sládkovců, Republikánskou mládeží (RM) - mimo Prahu byly a jsou některé její pobočky neonacisty přímo tvořeny, v Praze docházelo k intenzivní spolupráci, kdy jedním z aktivistů Národního odporu, vyfotografovaným i při hajlování s dalšími neonacisty, s nimiž se pouštěl i do násilných akcí, byl místopředseda RM a dlouholetý komentátor sládkoveckého týdeníku Republika Tomáš Kebza. Tyto úvahy se ale nakonec ukázaly jako liché - Republikánská mládež sice posloužila svému účelu, po aféře s objevením se Kebzových fotografií v tisku se s ním ale musela veřejně rozejít. Finančně zřejmě neonacisté podporování sládkovci nebyli, na to byl republikánský vůdce s titulem příliš soustředěný na stavbu své vily. Ani neonacistům se patrně nakonec nechtělo spojovat své ambice s jeho dohasínající slávou, pro řadu z nich je koneckonců člověkem, který jim blízké myšlenky spíše zdiskreditoval a tak začali hledat spojence v poněkud jiném, dokonce by se dalo říct, že ve zcela opačném směru.

VRS: Tonoucí se nácka chytá

Jestliže SPR-RSČ šlo mnohem lépe než politickými přívlastky nebo nějakými -ismy definovat jako stranu lidí, jež spojovalo nadšení pro Miroslava Sládka, pak naopak Vlasteneckou republikánskou stranu (VRS) lze popsat jako partaj těch, kteří pana doktora prohlédli a chtějí pokračovat v "původní republikánské politice" bez něj. Vzhledem k tomu, že v původní republikánské straně kult jednoho muže vytlačoval politické myšlenky je ale ona "původní republikánská politika" pojem, který je pěkně prázdný - a který tudíž lze po libosti zaplnit tím, co se zrovna hodí. Se svými původními představami strana v podstatě nikoho neoslovila - být sládkovec a odmítnout Sládka ještě rozhodně není recept na úspěšnou politiku. A tak, ačkoli se původně snažila tvářit jako "ti slušní", kteří odpadli od svých spolustraníků také pro jejich extremistické kravály, když straně hrozil zánik v totálním politickém zapomnění, spojila se s extremisty ještě divočejšími - s neonacisty. Už od jara 2000 se začali představitelé strany objevovat na demonstracích Národní aliance (NA). Na podzim 2000 již jedinci z NA kandidovali v krajských volbách na kandidátce VRS, Vladimír Skoupý z NA byl dokonce jejím středočeským lídrem. Na přelomu téhož roku s letoškem se pak Národní aliance spolu s politickou částí aktivistů tvrdého jádra neonacistů, Národního odporu (NO), do této strany přesunuli, přičemž zde jejich vůdci zaujali významné posty (Skoupý se stal šéfem středočeské pobočky strany). A počátkem března se na silně medializovaném sjezdu v pražském Edenu strana přetransformovala v subjekt, který se své vazby na neonacisty nesnaží ani skrývat, dokonce se spíše zdá, že se jimi chlubí, a jehož samotný název hovoří za vše - Národně sociální blok. Jeden z nových lídrů strany, bývalý neonacistický rváč a dnes tajemník NSB Filip Vávra, tak úspěšně pokračuje ve svých kosmetických úpravách očividných nacistických atributů (viz před pár lety pozdrav "Vítězství zdar" - překlad německého "Sieg heil") - stačilo by vyměnit pár písmenek a v názvu bloku by byla ideologie třetí říše. "Slušní republikáni" se spojili s neonacistickými mládežníky, což bude prospěšné pro obě strany - první získají mladé a zapálené aktivisty, ochotné pro svou věc něco obětovat, druzí pak zázemí pro své aktivity. Členové NSB rozhodně nejsou bez ambic - a nyní už ani bez prostředků, jak je, alespoň částečně, realizovat. Svou stranu založili krátce poté, co dr. Sládek poslal SPR-RSČ do konkurzu a založil novou stranu, již svým názvem ("Republikáni Miroslava Sládka") naznačující, že bude spíše pro ne až tak početnou společnost doktorových fanatických přívrženců, takže je možné, že ji zastoupí. Loví ale i v jiných vodách, jak ukázala známá kauza kolem deníku Špígl.

Bulvár

Tento bulvární deník má velmi širokou čtenářskou obec, rozhodně širší, než jaké si neonacisté dokázali být i jen představit. Právě v něm pracuje již několik let Jan Kopal, jinak též šéf NSB. Nedlouho před sjezdem změnil Špígl vlastníka a šéfredaktorem se namísto údajně nemocného Ladislava Froňka stal právě Jan Kopal. Fašisté tak jasně ukázali, že za sebou mají kapitál a známosti. Zcela Špígl ovšem neovládli a také deklarovali, že zde budou "dávat prostor" i jiným stranám, než sobě. To bylo ovšem také to nejracionálnější, co mohli udělat. Proč měnit starou osvědčenou redakci, na níž si čtenáři již zvykli, a která je zasyp[illegible] bulvárem nejhrubšího kalibru a tak

dokument

Filip Vávra o Edenu a antifašistech

Moje spojení s určitými jevy v minulosti sice není úplně ku prospěchu věci, ale zastávám názor, že média to nemůžou omílat dokola věčně. Kaizr se mě na N(árodní) O(dpor) ptal, já mu dal jasnou odpověď. Zprávy byly zkreslený, ale to se dalo čekat. Teď přijde na řadu tvrdá vnitrostranická čistka, která nás zbaví všech primitivů. Na sjezdu jsem vyhlásil, a jako jediný sklidil za svůj příspěvek potlesk, že se strana má v budoucnu orientovat především na kvalitu členů a ne jejich kvantitu. S výjimkou důležitých dnů v roce, jako je například 1. Máj - Den Práce, se nebudeme tolik předvádět a někdy i diskreditovat, na ulicích jako v minulosti. Propaganda se stane naší hlavní zbraní. Vysoké školy se stanou pevností Národně Sociálních aktivistů. BTW: Za vítězství beru fakt, že jako jméno strany byl schválen můj návrh. A teď pár vět k včerejší akci antifašistů. Během týdne jsem dostal informaci z několika zdrojů o tom, ze AFA má sraz v půl deváté na Kubánském náměstí s cílem narušit či úplně překazit náš sjezd. Přesto, že jsem myšlenku žádosti o policejní ochranu nepodporoval, někteří lidé mě předběhli a požádali o ní. Včera, v půl deváté, jsem já a čtyřčlenná skupina úderníků čekali na boj před vchodem do KD Eden. Před devátou hodinou se v dálce objevila asi 50 ti členná skupina maskovaných AFAs. Ve vzdálenosti 100 metrů se zastavili, snažili se zformovat. Roztáhli transparenty a vykročili k nám. Byli viditelně ozbrojeni. Naše skupina se chystala na boj ve stylu třicátých let. Ustup nepřipadal v úvahu, byli jsme připraveni bojovat do konce sil. Znal jsem naší palebnou sílu a byl jsem si jist, ze by jsme celou skupinu rozprášili, pokud by nás z odstupu nezaházeli kameny, či lahvemi. Když byli rudí vzdáleni asi 30 metrů, zpoza budovy vyběhla jednotka zásahovky s cílem zahradit jim cestu. Někteří chaoti se je pokoušeli oběhnout, ale tam na ně cekala naše hladová pětice, která zcela jistě ! nepotřebovala a nežádala policejní ochranu. Rozhněvaní muži zákona, se vzpomínkou z S26 rozprášili houfec AFAs. Na zemi zůstali všechny transparenty. Časem sem naskenuju fotky látkových transparentů, které máme doma. Pokud má někdo v hlavě televizní záběr jak

policejní komando v Limě dobylo japonské velvyslanectví kde MRTA zadržovala rukojmí, vzpomene si na obrázek, kde policista vyšplhá na střechu budovy a s opovržením zahodí vlajku MRTA. Včera jsem zažil něco podobného, ale s transparentem Solidarity. Rudí se pokusili znovu zformovat a házeli po policii kameny a lahve. Zdálky se blížili 3 Kamarádi, kteří mířili na sjezd. Rudí se na ne rozběhli. Než se stačili vzpamatovat z toho, ze před jejich přesilou nikdo neutíká, policie je opět rozprášila. O několik minut později z tramvaje na druhém konci náměstí vyšla skupina Skoupého a Kopala a ta se stala terčem posledního útoku. Někteří nasadili zoufalý sprint aby rudým rváčům utekli, někteří to nestihli a AFAs je na zemi zkopali před našima očima. I za cenu toho, ze byli hned zadrženi zásahovkou, která na ně zaútočila. Velmi lituju toho, že se k nám rudí nedostali. Dopadli by totiž jako Ondra Slačálek, který si z té mely odnesl pořádnou bouli na hlavě, jak mi referoval jeden z Kamarádů.

Filip Vávra

(tajemník Národně sociálního bloku)

(z e-mailu na chatu Mageo)

diskuse

Jsou kukly nezbytností ?

Předem bych chtěl upozornit, že se na anarchistické scéně nepohybuji tak dlouho, abych byl plně přesvědčen o pravdivosti svého názoru a už vůbec ho nechci někomu vnucovat. Tento článek by měl spíše posloužit k diskusi na dosti ožehavé téma, a to je maskování na demonstracích, konkrétně mám na mysli černé kukly.

Jako člověk, který se považuje za anarchistu se snažím především přemýšlet nad tím, jak co nejvíce oslovit (zvláště v dnešní době zmanipulovaných médií) "normální lidi". Myslím, že na veřejnost musí kukly působit strašidelným až teroristickým dojmem a nabízí se jí otázka, co když média a politici nelžou, když mluví o anarchistech jako o nebezpečných extrémistech, kteří se baví tím, že dělají bordel a ještě se bojí ukázat svojí tvář. Česká veřejnost si stále ještě dostatečně neuvědomuje nebezpečnost neonacistů (na antifašistických demonstracích se kukly objevují nejčastěji) a narozdíl třeba od Němců, málokterý "normální občan" vyjde na demonstraci vedle "černých bloků". Ne proto, že by nesouhlasil s odporem proti vzrůstajícím aktivitám neonacistů, ale možná proto, že se bojí. Pokud na jedné straně stojí holohlaví fašisté "proslavení" rasistickými vraždami a na straně druhé zakuklenci, kteří spíše než lidskoprávní aktivisty připomínají teroristy, není se ani co divit. Právě narozdíl od jiných zemích, kde je anarchistické hnutí na "vyšší úrovni" než naše, působí na demonstraci, kde se sejde sotva padesát lidí kukly spíše směšně nebo jak už jsem zmínil nedůvěryhodně. Vysloveně jako sebevražda mi z výše uvedených důvodů přijde v kuklě poskytovat rozhovor televizním kamerám nebo rozdávat letáčky kolemjdoucím.

I na demonstracích, které mají spíše pietní, symbolický nebo informační charakter se objevují maskovaní aktivisté a je jasné, že právě oni si vysloužíl (místo propagace našich názorů) zájem televizních kamer, což je určitě škoda.

Úplně jiný případ však je pokud se jedná o demonstraci, ve které jde o přímou akci (např. 1. máj '99 apod.). Tam je maskování z hlediska ochrany (ať už před fotoaparáty a kamerami neonacistů nebo fízlů) přece jen důležité. Můj názor však je, že mnohem přirozeněji působí na "normální lidi" šátky, (které si narozdíl od kukly můžete při útoku policie slzným plynem namočit ve vodě) a kapuce u mikin či bund.

TOMÁŠ TVRZ

jako tak je její příspěvky utvrzovaly v nespokojenosti s poměry a některých předsudcích? V tom se dalo pokračovat, a zároveň umírněně dávkovat čtenářům Špíglu národně socialistickou alternativu - tu rozhovorem na první straně, tu obsáhlou a "objektivní" reportáží z jejich vydařené akce, tu dlouhým dopisem dědečka z Moravy přejícího Janu Kopalovi a jeho chlapcům hodně úspěchů, aby zachránili náš národ a tu zase až zářivě nekonzistentní "politickou analýzou vyhlídek národní pravice" z pera dost vysokého funkcionáře České strany národně sociální, který píše o politické impotenci vlastní strany a spolků jako Vlastenecká fronta a o tom, že neonacisté z NA a NO patří do politického podzemí, aby pěl vzápětí ódu na NSB a jeho "mladé kádry", které přitom vzešly právě z těchto uskupení. Proč nedat podobný "prostor" i ostatním stranám (přesněji řečeno, proč o nich neinformovat)? NSB se tak alespoň ocitne v jejich sousedství jako jejich relevantní konkurent, o čemž by se jí mohlo v oficiálních médiích jen zdát. Prostor věnovaný ostatním stranám navíc navzdory proklamacím vedení listu rozhodně není stejný.

Jan Kopal už sice formálně šéfredaktorem Špíglu není, stále zde ale píše hlavní články na první straně a pravděpodobně též pravidelné glosy k politické situaci (podepsané "ALKO", což může být přesmyčka z jeho příjmení). Deník je stále tribunou pro příznivce NSB a pokud srovnáme možnosti tohoto plátku, dostupného prakticky po celé republice, s možnosti našich undergroundově vydávaných časopisů, dosahujících maximálně několikatisícového nákladu, je jasné, že jsou o mnoho napřed.

Fašismus a bolševická čítanka

Členům strany rozhodně nechybí odvaha stát si za kontroverzními skutečnostmi - anebo chápou, že jinou volbu nemají, protože nacionalistické uskupení je v současné době pokud není extremistické v podstatě "nijaké". A tak se mezi vůdci strany otevřeně profiluje Filip Vávra, neonacista, dlouholetý organizátor militantních bojůvek a fašistických demonstrací. Tento třiadvacetiletý více než dvoumetrový kickboxer se už pěkných pár let netají svými politickými ambicemi, pro něž byl jistou dobu pro smích. Z projevů typu opileckého vyřvávání "jednou tahle vláda bude naše" na televizní kameru se vyvinul až do podoby začínajícího politika s připravenými odpověďmi na nepříjemné otázky. Navzdory své původní nazi-skinheadské primitivitě je schopen vystupovat jako muž několika tváří - naparovat se před svými násilnickými soukmenovci aby se udržel na vůdcovské pozici (viz i jeho popis bitky před Edenem, přetištěný v tomto čísle, který se má k realitě asi jako plátno Salvatora Dalího), tvářit se jako schopný partajní kádr na ex-republikány a vystupovat jako seriózní politik před médii a každým, kdo má zájem. Jeho myšlenky stojí za hlubší úvahu, protože právě ony mohou vyplnit ideové vakuum původní VRS.

Že je Filip Vávra kovaný neonacista není čtenářům A-KONTRA jistě třeba příliš vysvětlovat. Jde ale s dobou a tak nehlásá na rozdíl od řady svých omezených českých kolegů nějaký český nacionalismus (který stejně nejde s nacismem příliš dobře skloubit, jak se o tom přesvědčila řada z těch, kteří to zkoušeli v relevantním historickém období a skončili i přes své šplhounství v koncentračních táborech, byť spíše než jako skutečné oběti jako řešáčtí vězňové). Místo něj si stojí stejně jako jeho zahraniční kolegové za panevropanstvím, kterážto ideologie, krom toho, že se jim možná skutečně víc líbí, je pro evropské ultrapravičáky také mnohem výhodnější - umožňuje jim mezinárodní spolupráci, což je zejména pro české neonacisty věc takřka životně důležitá. Toto své árijské panevropanství pak zahalují do módních a nepostižitelných frází - už nemluví o nesmiřitelných rasách, ale o kulturách a jejich hegemonii. Zatímco jejich předchozí heslo, "rasová válka", patřilo k ideovému odkazu Adolfa Hitlera a jemu podobných a bylo postižitelné snad i právně, "boj kultur" je sice zrůdná, ale módní teorie amerického politologa Huntingtona, významně ovlivňující i např. strategii Pentagonu. Je tedy postižitelná jen dost těžko, a neonacisté na ní mohou navléknout v podstatě všechno - svůj postoj k menšinám, přistěhovalcům, a dokonce i homosexuálům tak, aby to bylo prakticky nepostižitelné. Vypovídá to ale aspoň o skutečné povaze této teorie.

Vedle toho lze ale u Filipa Vávry objevit i něco, co jej patrně alespoň v tak vyhraněné podobě jeho neonacističtí kolegové na západě neučili. Profiluje se totiž vyhraněně antikapitalisticky a v opozici proti kapitalismu klade důraz na společenskost. "Kolektivismus" byl už jedním z pěti základních bodů prohlášení Národního odporu. Při své politické propagandě pak i přes svůj antikomunismus (ovšem ne tak silný jako antikomunismus jiných ultrapravičáků, Vávra např. prohlásil, že se jeho strana neuzavírá ani bývalým členům komunistické strany) mluví často s obdivem o některých opatřeních minulého režimu, např. o "sportovních" dětských a mládežnických oddílech. Sám strávil v bolševickém režimu velkou část svého dětství a ukazuje se, že se mu jeho výchova pořádně zaryla pod kůži a v mnohém ovlivnila samotné základy jeho politického přemýšlení. Novou ideologií naší "národní pravice", která má sloužit několika mladíčkům s násilnickou minulostí jako výtah k moci, je tedy směska soudobého neonacismu a nestráveného bolševismu.

Perspektivy ultrapravice versus perspektivy antifašismu

Neonacisté spojení s mladší a průbojnější částí staré VRS v jeden takřka nerozlišitelný celek mají pochopitelně velké cíle a plány, to ale není rozhodující hledisko pro to, do jaké míry a jakým způsobem jsou nebezpeční. Vladimír Skoupý, dosouzený za skupinový útok na matku s dítětem a veřejně zpochybňující existenci plynových komor za druhé světové války, ani Filip Vávra, odsouzený za napadení homosexuála a mající na rameni vytetovaného vojáka Wehrmachtu zatím mohou jen těžko získat moc, alespoň pokud by nedošlo k velkým sociálním a ekonomickým otřesům. Spíše budou vyšlapávat cesty jiným, kteří již budou politicky schopnější a ne tak zdiskreditovaní. NSB pro neonacisty znamená lokální zázemí a asi i finanční prostředky, a tedy jednoznačný krok kupředu, který se nesmí podceňovat. Už vůbec se nesmí podceňovat, že si nachází dobrou skupinu oslovení v čtenářích bulvárního Špíglu. Nesmí se ale ani přeceňovat, protože i to může nadělat mnoho škody - budeme-li přepjatě reagovat na každou jejich akci, uděláme jim tak akorát reklamu a sami se vyčerpáme. Je nutné je konfrontovat na jejich důležitých akcích, jako byl sjezd VRS v Edenu a klást na takové akce velký důraz, nechat si ale na druhou stranu diktovat neonacisty svůj vlastní program ve dnech významných pro náš vlastní rozvoj jako na 1. máje je neuvážené. Jak se ukázalo, neonacisté omezili konfrontačnost a soustředili se na práci na sobě a jsou nyní napřed. I my bychom se měli zaměřit na vytváření svého vlastního hnutí, aby se pak vůbec měl neonacistům kdo postavit.

ONDŘEJ SLAČÁLEK

Pokrytectví národních sociálů

Počátkem března vzniklo v Praze nové neonacistické uskupení. Spojením Vlastenecké republikánské strany (VRS), Národní aliance (NA) a Národního odporu (NOP) se 3. března představil Národně sociální blok (NSB). Jeho předsedou se stal Jan Kopal (dříve VRS). Ten hned na první tiskové konferenci informoval o ambicích NSB na vstup do parlamentní politiky. Ve vedení NSB se jako jeho tajemník objevuje Filip Vávra, známý násilník z Národního odporu, dříve odsouzený za napadení homosexuálů. Ve vedení národních sociálů tak reprezentuje fašistickou bojůvku NOP, jejíž přívrženci jsou známí násilníci z případů jako byl útok na romskou zábavu v Českých Budějovicích, nebo napadání lidí při oslavách jakéhosi hokejového vítězství. Pro novou straničku je samozřejmě minulost NOP přítěží a nikdo nemá iluze o jeho napravení ani nyní, po vstupu "do politiky". Proto se nyní budou jeho představitelé snažit svou činnost bagatelizovat a omlouvat. V jakém duchu to bude asi probíhat, naznačil Filip Vávra 23. března během přednášky o politickém extremismu na Karlově univerzitě, kde vystupoval jako host.

Během představování sebe a "kluků, co spolu chodíme" se snažil působit mile a seriózně. Na otázku, co vyjadřuje vytetovaný voják Wehrmachtu na jeho rameni, odpověděl, že jde o evropského vojáka, který bojoval v letech 1941-1945 na východní frontě na "evropské straně". Podrobnější odpovědi se Vávra vyhnul. Ke své trestné činnosti (tedy té, z které byl usvědčen, tedy napadení homosexuálů) se vyjádřil kajícně v duchu, že byl mladý a viděl "jak se tam obchoduje s drogama" atp. a že si myslel, že tím napadením něco vyřeší - no emo nejtěžšího kalibru, ještě byste ho, kluka, politovali (zkrátka teď se již určitě polepšil...). Zajímavé byly Vávrovy odpovědi na otázky ohledně Národního odporu. Začal vykrucováním se ve smyslu neexistující registrace NOP, čímž snad měl vyvolat dojem jeho skutečné neexistence. To sice krásně konvenuje s jeho vstupem do politiky- přeci co není uzákoněno, pro politika není - ale jako racionální argument toto sdělení silně pokulhává (asi jako "kulhavý ďábel" Goebbels). Po doložení násilnického charakteru NOP se Vávra vzdal odpovědnosti poukázáním na svůj odjezd mimo republiku (několik měsíců žil v Irsku jako gastarbeiter, proti nimž u nás tolik protestuje - co na to asi jeho irští Kameraten?). Prý se do Národního odporu poté navezly "různé elementy". Každopádně se nyní snaží profilovat jako tajemník politické strany, jemuž je násilí cizí.

Z pokrytectví ho usvědčuje jeho prohlášení o událostech kolem sjezdu NSB počátkem března v Praze (samozřejmě nebylo koncipované pro veřejnost, číst ho měli jen neonacisté z Vávrova okruhu). Hned v první větě Vávra uznává svoji diskreditaci činností v NOP, při veřejné diskusi ji zlehčuje a snaží se ji zlegitimizovat. Jak dále vidno, věří v zapomnětlivost médií a potažmo veřejnosti - i proto je stále třeba poukazovat na to, odkud Vávra přišel a kam stále patří - mezi militantní neonacisty. Jako trapná póza se jeví snaha přivlastnit si 1.máj jako Svátek práce - První máj je připomínkou bojů za sociální práva, je tedy absurdní představa, aby se k němu hlásila ultrapravice, která již jednou v praxi ukázala, co znamená její strategie "odstranění třídních konfliktů" - neomezenou moc státu, pouliční teror, koncentrační tábory. Zbožnému přání "Vysoké školy se stanou pevností Národně sociálních aktivistů" se lze jen pousmát.

O odstavec dál se láme Vávrova maska napraveného chlapce - jeho velikášské vychloubání o "boji ve stylu třicátých let" může imponovat snad jeho nohsledům, ostatním ale odhaluje Vávru jako stále stejného rváče, jeho prohlášení o seriózní politice pak dostávají formát řečí pravého politika - jsou to zjevné lži. Následné líčení střetu antifašistů s policií je podáno tak, aby pasovalo do mýtu o hrdinské ultrapravici - kdo se akce účastnil se musí chvílemi dobře bavit.

Nu a závěrečný report Vávrova "Kamaráda"? Ten buď ve snaze zalíbit se svému vůdci historku značně nafoukl, nebo přes sklo policejní přilby špatně viděl. Každopádně zas *můj kamarád* Ondra Slačálek si nevšiml, že by si "...z té mely odnesl pořádnou bouli na hlavě.".

PETR ZÁRAS

Co nám radí Světová banka?

Když v září loňského roku probíhaly protesty proti zasedání Mezinárodního měnového fondu a Světové banky, bylo to médii vydáváno jako záležitost cizinců ze západu, kteří se přijdou porvat s (českou) policií kvůli věci, která se nás týká nanejvýš kohosi v třetím světě. Půl roku po událostech ale musí i těm nejzabedněnějším být jasné, že politika těchto institucí rozhodně není záležitostí nějakých "cizáků", ale něčím, co bezprostředně ovlivňuje naše životy stejně, jako životy milionů lidí v řadě zemích na celém světě.

Po roce práce totiž Světová banka přinesla analýzu rozpočtové politiky ČR. Její součástí jsou i doporučení, jakým směrem by se měly státní finance ubírat. A ta opravdu stojí za to.

Žijete si nad poměry

Světové bance vadí zvyšování rozpočtového deficitu, tedy toho, že výdaje státního rozpočtu převyšují jeho příjmy. Banka to nechápe jako logické opatření potřebné k oživení ekonomiky (ačkoli sama mnoha rozvojovým zemím půjčuje peníze a nechává je tak zadlužovat), ale naopak jako hrozbu pro budoucnost. Kde tedy podle ní máme ušetřit? Na armádě, jejíž výdaje jako jediné v rozpočtech rostou? Na zbytečných a nákladných stíhačkách, které se Česká republika chystá zakoupit? Na zbytečných institucích jako jsou kraje nebo senát? Na policii, která sice neustále naříká na nedostatek prostředků, zároveň ale podle šetření NKÚ vyhazuje státní peníze oknem, prodává za pakatel auta a pronajímá za babku své nemovitosti, a navíc věnuje mnoho prostředků na zcela zbytečný "boj s extremismem", tedy protiprávní potlačování politických názorů?

O těchto výdajích se ve zprávě Světové banky pochopitelně nedočtete. Neoliberálním ekonomům je trnem v oku něco úplně jiného. V první řadě jsou to daně, jejich snížení by ale samo o sobě rozpočtový deficit jen zvýšilo. Světová banka proto musela najít, kde ušetřit jinde.

Zaveďte školné...

Až dojemný souzvuk s českými liberály zaznívá z požadavku Světové banky, aby ČR zavedla školné. Světová banka přitom musí vědět, že školné znamená nerovnoměrnost přístupu ke vzdělání a celkově snižuje vzdělanost populace. To samé soukromé vysoké školy, u nichž ještě oproti státním není garantována kvalita výuky. I neoliberály tolik vyzdvihovaný "hospodářský zázrak" Irsko školné odbouralo hned, jak jen trochu mohlo. Chce z nás tedy Světová banka mít pologramotnou provincii?

...platte za zdraví...

Další návrh, v němž se opět dojemně shodne Světová banka s našimi neoliberály, je "podílení se na financování zdravotní péče". Jako kdyby lidé už teď neplatili pojišťovnám, mají si ještě nyní "individuálně", každý sám za sebe zatáhnout zdravotní péči. Že to dolehne především na chronicky nebo vážně nemocné, kteří mají navíc vzhledem ke svým zdravotním problémům často i problémy s odpovídajícím uplatněním a potažmo s vydělávám peněz, banku nezajímá. Zatímco se snaží snížit daně a tím pomoci bohatým, u nichž si dává dobrý pozor, aby jim ani nezavadila o kapsu, nechává SB klidně platit náklady sebou požadovaných reforem z kapes těch nejslabších a nejbezbrannějších.

...a předplácejte si důchod!

SB také často upozorňuje na to, že se lidé dožívají vyššího věku, což bylo sice odvěkým snem lidstva a také to je známka blahobytu, pro neoliberální ekonomy to ale je noční můra. Navrhují proto povinné odvody na důchod, které by navíc nemusel spravovat stát, ale penzijní fondy (SB chce vůbec řadu sociálních povinností státu přesunout na soukromníky). Jak ale mají lidé vědět, že své peníze nedávají nějakému podvodníkovi? Světová banka je pouze nutí platit, aniž by měli odpovídající záruky, že se svými penězi v důchodu skutečně shledají. Zajímavé řešení.

Budeme mít pětiletky?

Další z opatření, která SB doporučuje (i když charakter těchto doporučení připomíná některé římské císaře, kteří "doporučovali" rádcům, kteří se jim znelíbili, aby spáchali sebevraždu) se života obyčejných lidí zdánlivě tolik netýká. Zdání ale klame. SB vyzvala vládu, aby byly nadále připravovány rozpočty nikoli každoročně, ale vždy na několik let dopředu. Navrhuje, aby jednotlivá ministerstva měla výdajový strop, který by během oněch let nemohla přesáhnut. Když pomineme, že je naprosto jasné, proč to SB požaduje (pokud by se rozpočty dělaly jednou za delší dobu, snáze by šly kontrolovat a také by šlo při jejich vytváření lépe vyvíjet tlak, protože by byly odtrženější od konkrétních potřeb), musíme si uvědomit dopady. Rozpočty by nemohly reagovat na aktuální situaci a peníze by šly ještě méně do rezortů, kde by byly skutečně třeba, a ještě více tam, kam si byrokraté naplánují, že půjdou. Trochu to připomíná všechny ty "pětileté plány" - obří a megalomanské instituce globalizovaného kapitalismu jsou si nějak nápadně podobné s jinými megalomany dvacátého století. Můžeme jen doufat, že budou sdílet jejich osud.

Že by měli "vandalové" pravdu?

Jinými slovy, Světová banka, navrhuje zhoršení životních podmínek lidí. Ačkoli se politici k jejím radám příliš nehlásí (je docela komické pozorovat Klause, který v září prohlásil "my si prostě nemůžeme dovolit, aby pro nás to zasedání nedopadlo dobře", jak nyní shazuje význam doporučení SB, nebo ministra financí Mertlíka, který byl hlavním hostitelem a obhajoval SB a MMF před protesty lidí, jejichž zemi zasáhly, slovy "pak je také možné, že se domácí komunita fatálně mýlí", kterak s bankou zásadně nesouhlasí) můžeme se vsadit, že nakonec budou nuceni je v té či oné podobě provést.

Nezdá se tedy, že těch deset tisíc vandalů, kteří táhli pražskými ulicemi, jak se o nich psal v mainstreemovém tisku a jak si to jistě myslela i velká většina lidí, mělo ve své kritice přece jen docela pravdu? Neordinuje nám takhle náhodou Světová banka dost podobné věci, jako všem ostatním chudým zemím? Nejsme i my takhle náhodou objekt její asociální politiky a neměli bychom se tomu bránit?

Měli bychom si už konečně uvědomit, že žijeme na jednom, společném světě, a problémy lidí, kteří jsou utlačovaní a vykořisťovaní kdekoli jinde, jsou i našimi vlastními problémy. Že protest proti institucím jako je MMF a SB není záležitostí nějaké "globální lůzy" ale obyčejných lidí, kterým berou jejich základní práva, mezi něž právo na zdraví, na vzdělání nebo na důstojné stáří bezpochyby patří, a kteří se tomu pouze brání. A také bychom si měli uvědomit, že tento systém není "jediný možný" ani "nejlepší z možných" a že vůči němu existují alternativy, které lze prosazovat. Kdo si přečetl článek Roba Knowlesse "Politická ekonomie zdola" v předminulém A-KONTRA teď asi ví, o čem mluvím.

ONDŘEJ SLAČÁLEK

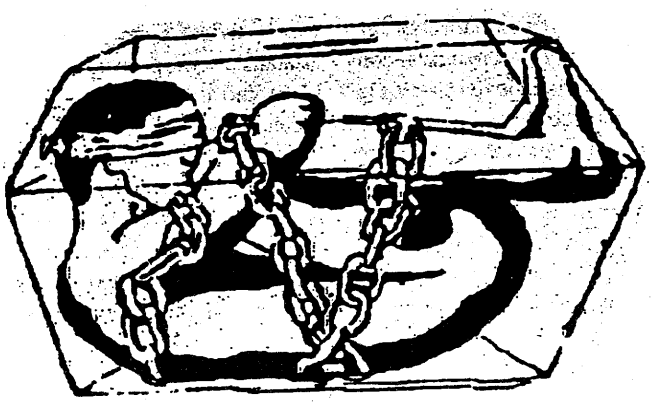

ZPRAVODAJ A-KONTRA

Globální stávka žen

Feministická skupina 8. března uspořádala v Praze happening k mezinárodnímu dni žen. Tento den je u nás spjat s bolševickou tradicí pokryteckého obdarování žen karafiáty a následnou pitkou na pracovištích. To mohlo být veselé, každopádně více zapadá klasické "emdéžet" do skupiny povinně slavených rádobysvátků, které nikomu nic neříkají (např. Den dělostřelectva a raketového vojska -11.září...). Skupina 8.března se rozhodla prolomit stereotyp a uspořádat právě v tento den akci, která se hlásí ke globální stávce žen, celosvětové iniciativě upozorňující na postavení žen ve společnosti. Na náměstí Míru vyrostly stánky s propagačními materiály, prodávaly se anarchistické tiskoviny, přichystán byl i program pro děti. Akci podpořilo asi 200 lidí, zájem vzbudila i u kolemjdoucích. Občas se kolem motalo i několik nazi-skinheadů, k výraznějším incidentům však nedošlo. Ukázali se i bolševici, jeden z nich na chvíli rozvinul zástavu s pochybným guru Che Guevarou. Úřednice z obvodního úřadu byla vyvedena z míry podobou akce ("...To je den žen? Vždyť tu jsou samý anarchistický znaky!"). K večeru zahrála skupina Lesní plody, po osmé hodině vystoupili ještě the Chancers. Po setmění proběhla působivá fire show. Akce snad pomohla nabourat uměle vytvořený obraz feministky, snažící se ovládnout muže i počasí, která "se vzpírá přirozenosti" atp. K rozhovoru jsme přemluvili jednu z aktivistek Feministické skupiny 8.března. PZ

Proces proti nezávislé novinářce pokračuje

Již jsme vás informovali o zahájení trestního stíhání proti novinářce Lence Kučerové, kterou policie obvinila z napadení jednoho jejího příslušníka během anarchistické demonstrace 1. 5. 2001. Toho se měla dopustit na Mostě Legií nad Střeleckým ostrovem, na místě, kde byli prohledáváni zatčení. Novinářku, známou svými jistými sympatiemi k anarchismu (několik jejích článků vyšlo i v minulých číslech A-KONTRA) a kritikou policie viní obžaloba z toho, že v hysterii několikrát udeřila jednoho z policejních těžkooděnců až jej povalila (!), pak se jej pokusila odtlačit rukama (!), aby nakonec v klidu odešla (!) z místa obklíčeného desítkami policistů, na němž byli jinak zatýkáni lidé, kteří se zadržených zastali třeba jenom slovně (na tomto místě ve skutečnosti vůbec nebyla, což posouvá její případný útok na policistu kamsi na úroveň faty morgany).

I přesto byla tato kauza na evidentní tlak "vyšších míst" vyšetřována a nakonec se dostala i k soudu. V únoru proběhlo první stání, plné komických vystoupení nepříliš dobře sehraných a vzájemně si odporujících policistů, z nichž vyplynulo, že obžalovaná měla povalit policistu úderem do protiúderové vesty, která je schopna zastavit i ránu z pistole menší ráže... Policie si doopravdy nevidí do úst.

Tato soudní fraška pokračovala i 8. března 2001, kdy čtyři svědci obhajoby shodně vypověděli v tom smyslu, že na místě, kde se měl "zločin" odehrát,

Lenka Kučerová vůbec nebyla. Proti nim svědčil jeden ze zasahujících policistů, který ovšem nebyl schopen ve své výpovědi přesvědčivě objasnit, jak mohla nepříliš silná novinářka pouhým "hysterickým máchánim rukama" (jak její činnost popsal) srazit těžkoděnce v protiúderové vestě, jak to, že mu nikdo z desítek přítomných policistů nepomohl a také jak to, že pachatelka unikla místa činu, které bylo obklíčeno policií. Soud byl nakonec odročen na 2. 5. 2001, takže bude možná rozhodnuto "do roka a do dne".

Proces je od počátku vykonstruovaný, naštěstí ovšem vykonstruovaný relativně špatně, takže doufejme, že nezávislá novinářka nebude odsouzena jen na základě vzájemně si odporujících výpovědí několika policistů. Je to ale každopádně ponaučení propříště - můžeme předpokládat, že šlo jen o první pokus, další mohou být cílenější a lépe připravené. **OS**

Amnesty International: Součást mezinárodního spiknutí?

Proslulá lidsko-právní organizace Amnesty International na začátku března podala úřadu vlády ČR zprávu sepsanou především z informací nevládních organizací, obsahující materiál, která obviňuje desítky policistů z týrání zadržených aktivistů při zářijových demonstracích proti MMF a SB v Praze, ale také z brutality vůči náhodným kolemjdoucím, kteří neměli s demonstracemi nic společného. Amnesty International požaduje okamžité vyšetřování a popřípadě potrestání policistů, kteří se těchto činů dopustili. Bohužel příslušné vládní orgány tato zpráva jaksi nezajímá a dozvěděli se o ní až několik dní po jejím obdržení.

Ministerstvo vnitra obdrželo něco kolem čtyř set stížností na jednotlivé policisty, většina z těchto stížností byla však odložena jako neprůkazná. Případy, kdy fízlové mlátili na stanicích lidi a na ulicích i náhodné chodce inspekce

Evropský mítink Peoples Global Action

Miláno, Itálie, 23. - 24. 3. 2001

Peoples Global Action (PGA) je celosvětová síť skupin a hnutí, bojujících proti kapitalismu v jeho globální i jakékoliv jiné podobě. Od svého vzniku v roce 1998 má za sebou již spoustu úspěšných akcí, včetně vyhlášení několika globálních dnů akcí proti kapitalismu. Na poslední takový den, 26. září 2000, se konaly antikapitalistické akce (jako solidární s blokádou zasedání MMF a SB v Praze) ve více než 50 zemích světa a sešlo se na nich desítky tisíc lidí. Jejich spektrum sahalo od happeningů a pouličních divadel přes demonstrace a pouliční pochody až po přímé akce jako obsazování úřadů a kanceláří. V několika částech světa také došlo k tvrdým střetům s policií.

Součástí PGA jsou, jak jsem již napsal, nejrůznější skupiny. Patří sem mimo jiné například angličtí Reclaim the streets, Earth first!, švédská AFA, italští Ya basta!, Asociace farmářů Karnataky a spoustu dalších větších či menších kolektivů anarchistických, libertinských atd. z celého světa.

V Itálii se konal první mítink evropské části PGA. Ten hostila organizace Ya basta! v jednom ze svých zasquattovaných sociálních center Leoncavallo v Miláně. O tom by na začátek mělo být řečeno pár slov. Pokud se řekne "squat", v žádném případě si nepředstavujte něco jako Miladu či Ladronku. Leoncavallo je obsazená továrna blízko centra města. Skutečně, celý tovární komplex. V tomto sociálním centru je provozována řada aktivit - funguje zde jídelna, promítací místnost, bar, uvnitř je sál s U-rampou, k dispozici je několik videí, playstation, infoshop (bohužel s řadou bolševických materiálů). Každý víkend se v hlavním sále, který může pojmout tak tři tisíce lidí, koná techno party. Simultánně probíhají v menších sálech menší party, koncerty, bubnování, promítání aktivistických videí atd. O víkendu squat navštěvují celé rodiny s malými dětmi.

Zpět k mítinku. Na ten se sjelo přes dvě stě lidí z celé Evropy včetně delegátů se zahraničí, nechyběl ani český kontingent. Jednání probíhalo v jednom z menších sálů, k dispozici byla profesionální ozvučovací technika (jak taky jinak, v sále s dvoustovkou lidí na druhý konec prostě nedokřičíte). Hned první den však došlo k zásadnímu "střetu", který zablokoval další jednání na dobrý půlden.

Kamenem úrazu se stala participace několika anglických bolševických skupin. Ty přesto, že byly opakovaně skupinou Reclaim the streets, tedy spolupořadatelem mítinku a částí PGA z Velké Británie, vyzvány, aby do Milána nejezdily, sem vyslali své delegáty. Při jejich představování logicky zazněli projevy nesouhlasu a tak se spustila debata.

V té byly organizace, které v září v Praze pochodovali pod prapory Lenina a Stalina, ochotny odpříséhnout cokoliv. Z úst představitelů těchto ortodoxních bolševiků tak zněli fráze o tom, jak jsou proti diktatuře proletariátu, proti Leninovi a dokonce i proti Trockému!! Dokonce si několikrát dovolili označit ostatní skupiny za "autoritáře." Po několika hodinách bylo rozhodnuto, že zmíněné skupiny mohou setrvat, ovšem pouze ze statutem "pozorovatelé", tedy bez možnosti jakkoliv zasahovat do jednání či pronášet proslovy. Před příštím mítinkem pak budou rozhodovat skupiny, které jsou částí PGA v té které zemi, které další skupiny ze své země pozvat. Prakticky to znamená STOP pro participaci autoritářů.

Mítink byl rozdělen na dvě části - v první jednali "všichni dohromady," ve druhé se pak lidé rozdělili do téměř dvou desítek pracovních skupin zaměřených na různá témata. Stručné shrnutí výsledků pracovních skupin pak zaznělo na společném zasedání. Spektrum těchto skupin bylo opravdu široké, od událostí na blízkém východě přes koordinaci chystaných akcí po diskusi o taktice protestního hnutí.

Jak už to tak bývá, některé debaty byly plodné více, jiné méně. Jako celek však bylo setkání ohromně přínosné - došlo k obnovení, prohloubení a získání nových kontaktů, udělal se krok k větší semknutosti a koordinaci protestního hnutí. Tato bezpochyby důležitá činnost v minulosti trochu trpěla, neboť aktivisté se spíše zaměřovali na blokování a narušování jednání mocenských a ekonomických elit. Jak se zdá, mezinárodní protestní hnutí udělalo další krok směrem k uskutečnění našich ideálů...

O praktických výsledcích mítinku nejde v tuto chvíli mluvit. Konkrétní závěry a výsledky schůzek prověří čas. Teprve poté budeme moci zvážit, co bylo užitečné, kde přitlačit, co prohlubovat a od čeho naopak upustit. Mítink je pořád jenom mítink, podstatná je akce... **MICKY MOUSE**

akce

Plan Colombia

Skupina Reclaim the Streets/Ulice lidem! uspořádala počátkem března v pražském klubu NoD přednášku Nicanora Caicedo Sinisterry, člena Asociace pro ochranu životního prostředí v Guapi. Tématem přednášky byl plán Colombia, projekt financovaný americkou vládou. Oficiálně je plán Colombia představován jako trumf v boji s narkomafií, hlavní jeho součástí je poskytnutí 1,3 miliardy dolarů kolumbijské vládě. Ty jsou z více než 80% využity na posílení armády, zejména na nákup vrtulníků. Kolumbijská vláda je využívá mimo jiné k postřiku ilegálních kokových a makových plantáží, z jejichž produktů se vyrábí heroin a kokain.

Na první pohled se toto může jevit jako záslužná činnost, při podrobnějším pohledu se však legenda bortí. Pro lepší pochopení kolumbijské situace je třeba se podívat o několik desítek let zpět. Koncem 40. let zde po zavraždění opozičního prezidentského kandidáta Gaitana nastává období zvané La Violencia. Během něj byla umlčena opozice a o život přišlo na 200 000 Kolumbijců. Docházelo i k masivnímu vysidlování rolnického obyvatelstva, což urychlilo koncentraci půdy do rukou velkostatkářů. K dalšímu odlivu tradiční rolnické populace dochází v posledních 20 letech. Původní vládní snahy odstranit tradiční způsob obživy rolníků na úkor pěstování a chovu ve velkém sice nebyly stoprocentně úspěšné, nejtěžší ranou pro domorodé zemědělce ale představovala liberalizace kolumbijské ekonomiky. Podřízení se požadavkům mezinárodních finančních institucí znamenalo neschopnost obrany před dovozem levnějších plodin ze zahraničí, škrty ve školství, zdravotnictví a výdajích pro venkov. Domorodí rolníci neschopní konkurence se již nemohou tradičním způsobem uživit, část z nich odchází do předměstských slumů, část kvůli obživě začíná pěstovat koku. Ta jim neslouží k zisku, je to pouze asi jediná možnost jak přežít. Stát, jehož hospodářská politika zemědělce zničila, přichází místo s pomocí s vojenskými vrtulníky. Kromě toho, že plán Colombia vůbec nebojuje proti narkomafii, jako výrobci kokainu, neznamená ničení políček drobných rolníků žádný pokrok- právě naopak. V roce 1999 bylo zničeno 16 000 hektarů kokových polí. Jelikož zemědělci nemají jinou možnost obživy, nezbývá jim nic jiného, než pole prodat. Tak akumulace půdy v rukou velkovlastníků opět nabírá obrátek. Samotní rolníci pak musejí postupovat dále do pralesa a mýtit nová pole. Kvůli větší náročnosti obdělávání čerstvě vykácených ploch musejí navíc svá pole zvětšovat, aby jim stačila k obživě. V roce 2000 se tak koka začíná pěstovat na dalších 22 000 hektarech. Narkomafie se plán Colombia téměř nedotkl. Dokud bude existovat po drogách poptávka, vždy se najde v Latinské Americe dostatek míst pro pěstování, zvláště za současné sociální situace většiny obyvatel. Zajímavým faktem je, že největšími dovozci chemikálií nutných pro výrobu kokainu jsou Česká republika a Polsko. Dovoz těchto látek je ilegální, sporadické nálezy kolumbijských celníků však většinou odhalí jejich středoevropský původ.

Plán Colombia tedy příliš úspěchů v boji s drogami neslaví. Přesto mohou být jeho iniciátoři spokojeni. Jeho veřejně nezmiňovaný cíl, zničení "živelné konkurence" domorodých rolníků, se daří. Jak se vyjádřil kolumbijský ekonom, prezidentský poradce Lauchlin Currie o neoliberálním rozvoji v Kolumbii: "Zřejmě největší hrozbou (jsou) únosy a násilí a samozřejmě konkurence rolnického způsobu obživy." Kolumbijský stát zřejmě učiní všechno, aby přinutil domorodé zemědělce vzdát se tradičního způsobu života. Pod maskou boje proti povstaleckým guerillám jsou podnikány i tzv. preventivní protipovstalecké údery, které v podstatě znamenají vyhánění domorodého obyvatelstva. Prováděny jsou často i tam, kde žádní povstalci nejsou. Paradoxně v těchto původně klidných oblastech následně guerilly vznikají. Vysidlování lidí zde není následkem války, na mnoha místech je válka "proti povstalcům" vedena za účelem vyhnání obyvatel, chcete-li v rámci "programu akcelerace mobility obyvatelstva", jak toto pojmenovává vládní newspeak. Přesidlování se dotklo již asi 2 milionů Kolumbijců.

Účel má toto vyhánění lidí, kromě zamýšlené násilné restrukturalizace kolumbijského venkova, ještě jeden. Na podzim roku 1999 jednal kolumbijský prezident Pastrana v Houstonu s tehdejším guvernérem Texasu Georgem Bushem a zástupci ropných společností. Během jednání o plánu Colombia v americkém Kongresu lobbuje pro jeho přijetí mimojiné i senátor Coverdell, který nikdy netají zájem o kolumbijská ropná ložiska. V těžbě ropy je zainteresován i Al Gore, jehož rodina je většinovým vlastníkem naftařského gigantu Occidental Oxy. Většina půdy, odkud jsou nyní vyháněni zemědělci, ať už postřiky nebo "protipovstaleckými" údery, přechází podle vládních kontraktů do rukou ropných společností jako je Shell, Exxon, BP - Amoco. nebo již zmiňované Oxy. Nadnárodním korporacím se tak daří další krok v novodobé kolonizaci. I v Kolumbii se ale organizuje odpor zdola. Platforma Proceso de Negras Comunidad sdružuje skupiny domorodých a afrokolumbijských bezzemků a rolníků, kteří se staví zájmům Kapitálu na odpor. Jen za minulý rok došlo v Kolumbii k 425 zdokumentovaným masakrům souvisejících s nuceným vysidlováním obyvatel. V Kolumbii je zavražděno nejvíc představitelů odborů na světě. Jak Sinisterra ve své pražské přednášce uvedl, největším problémem hnutí odporu v Kolumbii jsou špatné možnosti komunikace - minimální existence pozemních komunikací, nedostupnost telefonů a prakticky nemožné připojení k internetu. Také z těchto důvodů se uskutečnilo přednáškové turné o situaci v Kolumbii po Evropských zemích.

PETR ZÁRAS

rozhovor

Feministická skupina 8. března

Událostí, která na českou anarchistickou scénu, ale i do českého veřejného života obecně bezesporu vnesla dosud bohužel nepříliš zdůrazňovaná témata, byla česká akce ke globální stávce žen. Média byla asi dost šokovaná, když se namísto oslav notně zpropadeného svátku nějakými bolševiky setkali s plným náměstím mladých lidí, nezávislou hudbou - a také s anarchistickými tiskovinami, o nichž se mnohdy neopomněla zmínit.

Byla to ale právě tato alternativní média, která jako jediná alespoň zatím poskytla anarchofeministkám z pořádajících organizacích více prostoru. V minulém A-konta jste si mohli přečíst články o anarchofeminismu, feminismu apod., některé přímo od organizátorek demonstrace, v tomto čísle se můžete setkat s reportem z akce a také s následujícím rozhovorem s členkou skupiny, která celou akci organizovala, Feministickou skupinou 8. března (FS8.3.).

Odpovídala Linda Sokačová ve spolupráci s Anakou66 a Standou B. a po pořadě s dalšími členkami a členy FS8.3.

Proč dělala FS8.3. českou akci ke globální stávce žen?

Na útlak žen se neustále zapomíná, hovoří se o tom, že ženy jsou si s muži rovny, ale skutečnost je jiná. Ženy jsou utlačované především patriarchátem, jehož produktem je i kapitalismus. A na to se dost často zapomíná. Útlak žen jako takový s pádem kapitalismu nezanikne. I globalizace má svůj genderový aspekt. Ani před vznikem soukromého vlastnictví nebyla žena považována za rovnou s mužem. Byla uctívána jako bohyně, ale nebyla respektována jako žena-člověk.

Proč zrovna 8. března, na den žen?

8. březen = Mezinárodní den žen. Chtěly jsme, mezi jiným, upozornit také na to, že MDŽ není žádný komunistický svátek. Prostřednictvím tohoto dne se ženy snažily a snaží upozornit na problémy, které jsou spojené s jejich postavením ve společnosti. Stejně tak dnes jako v minulosti upozorňujeme na řadu sociálních problémů nejen žen, ale také mužů. Tradice tohoto dne sahá až na počátek 20. století, další velký rozmach zažil tento den v 60. letech a nyní v 90. letech. Ve světě tento den nebyl zdiskreditován komunistickou propagandou a slaví se vždy, většinou ho uznávají levicově orientovaní lidé - ženy i muži.

Jakej pocit máte z akce?

Myslíme se, že akce byla poměrně úspěšná, rozdalo se hodně informačních materiálů. To samé infokampaň, která měla také poměrně "velký" úspěch, samozřejmě že ne na všech místech. Ozvali se nám několik lidí, které zaujaly naše aktivity. V Brně infokampaň k této akci zajišťovala ORA-Solidarita. Na základě jejich aktivit se nám ozvali nějací lidé z Brna. Samozřejmě že jsme se mohli/y pokusit přilákat větší množství lidí, zkrátit program, který byl místy trochu táhlý, ale určitě nás to neodradilo a příští rok chystáme další 8. březen.

Zájem projevila i některá média, hlavně internetová a rádio, větší zájem projevil také tisk, televizní novináři se však nijak obzvlášť nenamáhali. Docela legrační historku máme s TV Nova, která přijela na akci a když nás uviděli, redaktorka nasadila zcela zklamaný výraz: "Jéé, vy nejste žádný soudružky". A odjely. Pak měli novináři také velký zájem o to, zda došlo k nějakému přímému kontaktu s neonacisty, kteří nás "pozdravili" svojí návštěvou. Na druhou stranu je třeba říct, že jsme s nějakými objektivními informacemi médií ani nepočítali a nechceme se jim nijak podbízet. Televizní novináři jenom dokázali, že mají už nějaký názor vytvořený předem, a když skutečnost nesedí, tak ji prostě neukážou. Mnohem důležitější je, že na Náměstí Míru přišlo i spousta obyčejných lidí a možná po této akci začali trochu jinak přemýšlet o feminismu a společenských vztazích vůbec.

Jak si myslíš, že je tato tematika přijímána veřejností?

O feminismu většinou lidé uvažují negativně. Pokud se už hovoří o konkrétnějších problémech, je to lepší. Nevědí však, jak tyto problémy řešit. Velmi kontroverzní téma je např. násilí na ženách - domácí násilí, prostituce, obchod se ženami. Lidé jsou u těchto témat přesvědčeni, že si za to ty ženy mohou samy a dobře jim tak. Myslím si však, že z velké části je tento stav způsoben tím, že lidé nemají dostatek "objektivních" informací a neustále se jim dostává informací pouze z jedné strany - ze strany kapitalistických médií.

Jsou šance ovlivnit lidi takovými akcemi? Není to marný boj se zažitými stereotypy?

Tak samotná veřejná akce nic nezmění, vzbudí však větší zájem veřejnosti, a protože jsme zatím jenom malá lokální skupina, je pro nás samozřejmě vítán i zájem médií. Nesoustředíme se však pouze na média oficiální, ale také na alternativní časopisy - anarchistické, feministické - nebo skupiny lidí, kteří jsou ovlivnění principy anarchismu. Veřejné akce musí být doprovázeny i další činností: aktivním angažováním se při řešení určitých problémů, publikační a informační činností. Důležitou roli v tomto procesu hraje výchova a vzdělávání, tady ale nemám na mysli pouze nějaké základky, střední a vysoké školy.

Bude FS8.3. nějak pokračovat?

Tak zatím to vypadá, že FS bude pokračovat, i když podle informací, které se tak pokoutně dozvídám, jsme už v rozpadu a vzájemně jsme se povykločovali/y. Asi je důležité uvést, že s nevládními organizacemi nespolupracujeme, v naší skupině jsou jejich některé zaměstnankyně, ale jsou zde také lidé z knihkupectví nebo z kolbenky a neznamená to, že se orientujeme na velkovýrobce železa či vydavatele knih. Nikdy jsme také o přízeň těchto organizací neusilovali, od začátku jsme se orientovaly/i na antiautoritářské hnutí. V současnosti řešíme, jaký statut bude mít naše skupina a vyjasňujeme si náš program a také směřování. Nyní je jasné, že budeme vydávat jednou za měsíc nebo měsíc a půl informační zpravodaj o tom, co se děje u nás a ve světě a jednou za tři měsíce časopis, který se bude sledovat různé události především z feministického a anarchofeministického pohledu. Součástí budou také informace ze světa, recenze knih, hudební portréty a recenze různých uměleckých akcí. Časopis bude vždy soustředěn především na jedno téma. Budeme určitě připravovat další ročník Globální stávky žen a připravujeme další kampaně. Aktuální je stanovisko FS8.3. k aktivitám hnutí pro-life v ČR, které usiluje o legislativní zákaz potratů. Naše členky ho rozdávaly při pro-life pochodu v sobotu 24. března. Ten samý den jsme se účastnily/i antifašistické demonstrace v Hradci Králové, kde jsme měly/i projev na téma interrupce. Zároveň provozujeme webové stránky, které jsou v procesu změny, jejich adresa je: fs8brezna.ecn.cz.

Postoj FS8.3. k anarchofeminismu?

Postoj většiny lidí k anarchofeminismu je kladný, někteří z nás se cítí být přímo anarchisty/tkami či anarchofeministy/tkami, jiní jsou ovlivnění základními principy anarchofeminismu. Cílem však není skupina homogenně uvažujících lidí, kteří mají na všechno stejné názory. Toto je vždy ukazatelem autoritářských tendencí ve skupině. Začínali/y jsme spíše jako politicky příliš nevyhraněná skupina a v současnosti si vyjasňujeme naše postoje. Cílem však není skupina homogenně uvažujících lidí. Od anarchismu jako takového pak spoustu lidí odrazuje řada těch "jediných principielních anarchistů", kteří si myslí, že mají právo kohokoliv kádrovat a pomlouvat všude možně, nejlépe i ve vesmíru.

Co říkáte vztahu anarchistických organizací k (anarcho)fe- minismu u nás a v zahraničí?

Anarchofeminismus je teoreticky přijímám, správný anarchista je přeci pro rovnost všech lidí, ale praxe zaostává. Nemusí jít přímo o nějaké explicitní výrazy sexismu, ale problém je také absence či pomíjení feministických témat. Nestačí nebýt sexista, ale je nutné být aktivní antisexista. To je to, co podle nás v antiautoritářském hnutí chybí. Námitka, že vše se vyřeší s pádem kapitalismu či "po revoluci" také neobstojí. Nové sociální vztahy je nutné budovat už dnes. Sexismus není žádný sekundární problém, ale boj proti němu má stejnou důležitost jako boj proti fašismu, rasismu, xenofobii a kapitalismu.

ptal se PETR ZÁRAS

polemika

Ad anarchofemistický manifest

Z minulého čísla A-konta jsem měl upřímnou radost. Vřele jsem uvítal, že jeho tématem bude feminismus - část anarchismu, která má ohledně informovanosti a nezřídka i praxe (nejen) v hnutí dosti velký deficit. Po přečtení "Anarcho-feministického manifestu", respektive jeho jedné jediné části, jsem však zíral v němém úžasu. Znamená snad anarcho-feminismus "patriarchát naruby"?

"Ve věcech, týkajících se obou pohlaví, rozhodují muži i ženy společně," píše se zde. Bezpochyby, asi není nikdo kdo by chtěl něco namítat. Následující odstavec však pokračuje: "O antikoncepci a věcech týkajících se rození dětí rozhodují také sami ženy."

Co si pod tím mám představit? Znamená to snad, že místo nadvlády fyzické síly, kterou dnes mnoho mužů zneužívá k ponižování a utlačování žen, chtějí anarcho-feministky nastolit diktaturu novou, založenou na kontrole nad rozením dětí, nad budoucí generací?

Co je více záležitostí obou pohlaví než je rození dětí? Dítě je potomkem obou rodičů. Muž proto musí mít stejné právo jako žena rozhodovat o tom, kdy a jestli dítě počít nebo nepočít. Větu v manifestu si vykládám tak, že podle představ anarcho-feministek(-istů) by to byla pouze žena, která by rozhodovala kdy chce mít dítě. Její partner by do této závažné věci ovlivňující celý budoucí život obou rodičů a hlavně budoucího dítěte neměl možnost jakkoliv zasáhnout.

Je ale tohle anarchismus? Znamená to pro všechny možnost ovlivnit věci, které se jich bezprostředně týkají? Mě to spíše připadá jako nový druh nadvlády. Nyní už založený ne na kontrole finančních či přírodních zdrojů, ale na kontrole něčeho pro obyčejné lidi mnohem bližšího - vlastního potomstva. Muže z tohoto rozhodování prostě vyloučíme, jako ženy to přece musíme vědět mnohem lépe...

Pár je základem sociálního uspořádání. A právě od páru se odráží i anarcho-feministická teorie, tvrdící, že ženy musí mít stejná práva jako muži, že muži se musejí na domácích pracích podílet stejným dílem jako ženy... Avšak v oblasti, kde ženy mohou získat malou nadvládu, se toto pravidlo vytrácí. Zřejmě je moc a možnost mít v něčem přeci jenom trochu navrch i pro anarcho-feministky příliš silné lákadlo. Požadavek, aby pouze ženy měli právo rozhodovat o věcech antikoncepce a rození dětí totiž nemá s rovnoprávností nic společného. Je to pouze opačný extrém, který dnes známe z oblastí jako je Čína (viz minulé A-kontra). Tam kontrolují porodnost muži. V anarchistické společnosti zřítka to zase mají být ženy?

Jak již jsem napsal, dítě je naprosto společnou věcí obou partnerů. Oba se podílejí na jeho zplození, oba se v budoucnu budou podílet na jeho výchově, sdílet s ním první roky a desetiletí jeho života. To je stejně dnes jako v imaginární anarchistické společnosti. Tam ale nežijeme, a tak je dnes rozhodnutí kdy počít dítě ještě složitější - rodiče musí uvažovat zda budoucího potomka dokáží zabezpečit materiálně, zda budou mít kde bydlet, v neposlední řadě zda jsou dostatečně zralí a jejich vztah dostatečně silný na to,aby tuto věc bez problémů zvládli. V bance je tentokrát nejen jejich vzájemný vztah, ale i osud budoucího človíčka.

Není myslitelné, aby toto složité a komplexní rozhodnutí udělala pouze žena. Už jenom kvůli následkům, které by nastaly když by zjistila, že její partner se s tímto rozhodnutím neztotožňuje. Mezi těmi mohou být hádky, výčitky, vydírání z obou stran. A především - zkažený život mladého dítěte. Co vy na to, anarcho-feministky(i)?

xHOUDYx

MV nevyřešila (jak jinak), rozhodně však popírá, že by si fízlové "kryli záda". Sám velký Standa všechny pochybnosti o policejním zásahu odbyl s tím, že jde o mezinárodní pomlouvačnou kampaň. TT

Dvojí metr na lidská práva

O zahraniční politice našeho státu si rozhodně nemusíme dělat iluze. Coby členský stát NATO jsme spoluzodpovědni za zločiny proti lidským právům, spáchané tímto paktem, a vzhledem k tomu, že tento pakt je také hlavní oporou velmocenské politiky USA, jsme nepřímo zodpovědni i za zločiny tohoto státu, kterých je požehnaně. Tím spíše pro nás mohlo být opravdovým překvapením, že se nyní české ministerstvo zahraničí vzmohlo alespoň k tomu, aby v návrhu rezoluce OSN proti kubánskému režimu změnilo i nehumánnost amerických sankcí proti této zemi.

Co překvapilo již méně byly reakce. Velký bratr z Washingtonu, který nás má rád a proto tak neobyčejně trpí, když jeho lásku znesvěcujeme svým vlažným přístupem, ukázal protentokrát svou hrozivou tvář a zatvářil se zhrzeně a výhružně zároveň. Iniciativu Jana Kavana (která ve skutečnosti zas tak kritická rozhodně nebyla) odsoudili i místní politici, média a prezident. Strkal prý nos do cizích věcí, poškozoval tak životně důležité vztahy s velmocí... Jinými slovy, lezl mocným do prdele pomaleji než je v kraji zvykem.

Jediné, co někoho může po tom všem ještě zarazit, je ta nechutná fraška s jakousi údajnou "státní suverenitou". K čemu máme všechna ta ministerstva, když nemohou ani vyjádřit vlastní názor? Buďte aspoň upřímní, spalte státní vlajky a přimalujte Česko jako jednu z mnoha hvězdiček - ať už na vlajku EU (jak by to chtěla většina establišmentu) nebo na vlajku USA (jak s tím koketují radikálnější pravičáci, v poslední době např. z ODS. OS

Anarchisté k výročí povstání v Krondštadtu

V březnu roku 1921 bylo rudou armádou pod vedením Trockého utopeno v krvi povstání námořníků v pevnosti Krondštadt (článek o nich a také autentický dokument - seznam jejich požadavků - si můžete přečíst v minulém A-kontra). Toto povraždění lidí, kteří chtěli svobodu a samosprávu bez všech vůdců tedy i bez těch rudých, bylo jasnou ukázakou, jak si bolševici, a to všichni, včetně těch údajně "disidentských" a "radikálních", jejichž vzorem je právě Trockij, reálně představují revoluci a "dělnickou demokracii", že jim prostě jde pouze o uchopení moci.

K osmdesátému výročí této události se anarchisté z Československé anarchistické federace (ČSAF), organizace revolučních anarchistů - Solidarita (ORA-S) a z Československého anarchistického sdružení (ČAS) rozhodli uspořádat dvě akce, které by to připomněly.

První proběhla demonstrace, 17. 3. na Vítězném náměstí, na místě kde kdysi stávala socha V. I. Lenina a kde proběhla podobná demonstrace k výročí Kronštadtu přesně jedenáct let předtím, tehdy organizovaná Levou alternativou a Československým anarchistickým sdružením. Nyní se na místě sešlo asi šedesát lidí, kteří si vyslechli projevy ČSAF a ORA-S, v nichž řečníci poukázali na význam povstání i na to, že jeho odkaz je stále živý stejně, jako jsou stále živí pohrobci Trockého a dalších vrahů od Kronštadtu. Bohužel se nekonal polánovaný koncert, na čemž měla svůj díl viny i redakce A-kontra a za což se ještě dodatečně omlouváme.

V pátek 23. 3. následovala diskuse, v níž dva přednášející nejdříve v úvodu nastínili hitorii Kronštadtu, aby pak vyvrátili nejčastější bolševické argumenty, používané k tomuto tématu. Tím nasadili diskusi dost vysokou laťku a také vyvrátili řadu argumentů, s nimiž se poté bolševici snažili přijít. Diskuse zase jednou ukázala, že se jedná o marginální politické sektičky, nekriticky kopírující své vzory ze západu, a doufejme, že to dojde i těm jejich členům, kteří to myslí upřímně.

Bohužel byly tyto akce poznamenány velmi nekonstruktivní aktivitou Federace sociálních anarchistů (FSA). Tato organizace, ačkoli neudělala sama nic pro to, aby uctila výročí Kronštadtu, se demonstrace zúčastnila jen jako hlouček pozorující ji zpovzdálí (v médiích z nich potom dokonce udělali "skupinku skinheads"), a o celé akci napsala obsáhlý a silně zkreslující report pro mezinárodní anarchistické hnutí, kde pomlouvala pořádající organizace, a před diskusí dokonce vyhrožovala jejím účastníkům (!). Připomněla tak alespoň, že intoleranci a násilí vůči cizím (nebo i podobným, jen jinak interpretovaným) názorům není vylučnou záležitostí bolševismu, ale že si musíme dát na podobné tendence pozor i v anarchistickém hnutí. **(OS)**

Antifa demo v Hradci Králové: - Proti nacismu, stop krajní pravici!

Vznik NSB byl jedním z témat protestního shromáždění konaného v sobotu 24. března. Dalším z důvodů svolání demonstrace byl i nárůst neonacistických aktivit v regionu. Neonacisté z Hradce a okolí napadají ostatní lidi kvůli jiné barvě pleti, odlišným názorům, nebo jen kvůli momentálnímu znelíbení se. Demonstraci pořádala Antifašistická akce spolu s místními antifašisty a anarchisty. Začátek byl naplánován na poledne před vlakové nádraží. Přijelo 150-200 lidí, kolem půl jedné se začalo formovat čelo průvodu. Policie nechtěla přistoupit na pochod po silnici, nakonec však k němu stejně došlo. Hlavní argument policie proti, blokování hromadné dopravy, se ukázal zcestný- trolejbusům v provozu bráněno nebylo (pak si asi i policisté uvědomili, že demonstrace není proti MHD...). V čele pochodu jela dodávka s transparentem proti fašismu, z reproduktorů na střeše se linula hudba, což byl rozhodně pozitivní prvek. Kolemjdoucím byly rozdávány informační letáky, o důvodech protestu

Ve španělské věznici Puerto I drží 14 vězňů hladovku

14 vězňů drží od 19. února hladovku ve věznici Purto I ve Španělsku na protest proti bití a mučení ve všech Spanělských věznicích. 12. února byl 13ti bachaři ozbrojenými holemi do bezvědomí zbit Francisco Maduro Delgado a následně mu byla odepřena lékařská péče. 16. února bili zbiti další dva vězni, Berbel Torres a Jess Maria Uribechebarria Bolinaga.

Jako odpověď na tuto rutinní praxi vyhlásila skupina vězňů hladovku v solidaritě se svými zbitými kamarády. Ve hladovce jsou tři vězni FIES (FIES je speciální izolační režim, vytvořený pro vězně, kteří se zkouší organizovat aby prosadili svá práva, tudíž i anarchisty). Této tři vězni se prohlašují za anti-autoritářské a revolucionářské.

V jiném španělské věznici, Can Brians, držel od 13. února Amadeu Casellas Ramón hladovku jako součást masové mobilizace sociálních vězňů, požadujících splnění kolektivních požadavků. Amadeu byl poté přemístěn do věznice v Potneu, kde byl dán na samotku. Potent je jedno z nejhorších věznic ve Španělsku, jde je násilí užíváno zcela běžně jako součást řádu.

V Potentu se nachází několik druhů cel s různým stupněm izolace a represe: Amadeu byl umístěn do DERT (Katalánská verze FIES), kde můžete slyšet pouze ticho. Vězni jsou zde totálně izolováni. Jsou zranitelní vůči všemu šikanování a týrání.O Amadeuově situaci zatím nejsou žádné nové zprávy. Poté, co byl přemístěn , začal držet další hladovku. Jako její důsledek ztratil dvanáct kilo a jeho zdravotní situace se rapidně zhoršila.

Mezi poslední požadavky vězňů patří zejména:
- konec systémů F.I.E.S. a D.E.R.T
- konec izolace vůbec
- svobodu pro nevyléčitelně nemocné
- konec transportů, které mají rozbít solidaritu mezi vězni
- svobodu pro vězně, kteří jsou za mřížemi déle než dvacet let

Podpořit tyto jejich požadavky můžete na adrese:
Španělské velvyslanectví, Pevnostní 9, 162 00 Praha 6,
Tel: 00420/2/2431 1441 a 00420/2/2431 1222
Fax: 00420/2/312 08 13 E-mail:EmbPraha@gts.cz

Houstonská sekce ABCF zprovoznila internetovou petici za propuštění Sundiata Acoliho

Pokud vás tento případ zajímá a chcete Sundiatovi pomoci, petici můžete podepsat na http://www.petitiononline.com/sundiata/petition.html

V roce 1968 se Sundiata přidal k harlemské pobočce Strany černých panterů (Black Panther Party /BPP/) a pracoval na vzdělání, bydlení, zaměstnávání, hlídání dětí a boji proti drogám v potlačované minoritě a stavěl se proti policejnímu násilí proti nim.

V roce 1969 byl zatčen a uvězněn spolu s dalšími třinácti kolegy za obvinění motivované jejich komunitní prací. Dostal dva roky bez možnosti zkrácení trestu a byl propuštěn v roce 1971.Po propuštění byl obtěžován, provokován a sledován FBI, což mu znemožnilo efektivní komunitní práci. Poté se přidal k podzemnímu proudu černošského hnutí, k Armádě černošského osvobození (Black liberation army /BLA/).

V květnu 1973 byli Sundiata a dva jeho kolegové, Zayd Malik Shakur a Assata Shakur, přepadeni státní kavalérií. V přestřelce byl Zayd zabit a Assata kriticky zraněn. Životem zaplatil také jeden z policistů. Sunditaovi se podařilo uprchnout, avšak vzápětí byl zadržen. Nyní dostal doživotí plus třicet let za vraždu policisty.Více informací v angličtině najdete na
http://african.i-dentity.com/sundiata/messages/28.html

Napište Eduardovi Garcíovi!

Přinášíme vám adresu na Eduarda García, 22letého anarchistu, který je momentálně ve vězení pro vykonstruované policejní obvinění (viz minulá A-kontra "Zastavme vykonstruované stíhání anarchisty v Madridu"). Eduardo umí anglicky, avšak ne moc dobře - snažte se proto prosím použít jednoduchou angličtinu.

EDUARDO GARCÍA MACIAS, Modulo 4 CO: Madrid V Soto del Real28791 SOTO DEL REAL, Madrid, SPAIN.

John Perroti drží půst

Dlouholetý vězeňský organizátor John Perotti začal prvního března držet půst (odmítá veškerou potravu a pije pouze vodu) na protest proti nelidské léčbě. Potřebuje vaši akci a podporu.

Nedávno byl u federálního soudu zaregistrován soudní proces s Ohiojskou státní káznicí (OSP). Mezi body obžaloby je například nedostatečná lékařská a psychiatrická péče, nedostatek venkovního pobytu a diskutabilní kritéria pro převoz. Mezi žalovanými je Dr. Joshi z OSP, který odmítá léčit Johna Perottiho, trpícího srdeční chorobou a chronickou bolestí. Perotti je jeden z podavatelů žaloby.Den poté, co byla žaloba přijata, Dr. Joshi přestal dávat Perottimu jeho léky na bolest a začal se mu mstít i jinak.

Na podporu Johna Perottiho můžete poslat následující e-mail na dresu guvernéra Ohia Roberta Tafta, požadující jeho osobní dohled nad případem.

E-mail můžete odeslat na adresu Governor.Taft@das.state.oh.us

Předmět e-mailu: Retaliation against OSP prisoner John Perotti, 167-712

Vzor e-mailu:

Dear Sir,Recently a class action lawsuit was filed in federal court, Austin v. Wilkinson, dealing with multiple issues at the Ohio State Penitentiary, among them inadequate medical and psychiatric care, lack of outside recreation, and questionable transfer criteria. Among the defendants named was Dr. Joshi at OSP, who has refused to treat John Perotti for heart disease and chronic pain. Mr. Perotti is one of the plaintiffs in the suit.The day after the suit was filed, Dr. Joshi retaliated against Mr. Perotti by cutting off his pain medication and referrals to a specialist made by Mr. Perotti's vascular surgeon at OSU Hospital. Mr. Perotti is also denied indigency status and thus access to the courts, and his transfer to OSP from Lucasville is questionable.I request you look into Mr. Perotti's situation, as he has started a fast, refusing all solids and taking only water, to protest the above treatment. Mr. Perotti previously suffered a heart attack at OSP, which was not promptly diagnosed.Please advise me of his condition and treatment.Very truly yours,

JMÉNO PŘIJÍMENÍ

(The Czech republic)

Francouzští antifašisté odsouzeni k vysokým trestům

Yves Peirat a William Ferrari, jinak též známi jako FTP (Franc Tireur Partisans), byli Marseillským soudem v úterý 22. února odsouzeni k 5 letům vězení a k 18 měsícům podmíněně. Kromě toho musí také zaplatit pokutu 750 000 francouzských franků (přibližně 3 a půl milionu korun).

Odsouzeni byli za sérii žhářských a bombových útoků proti extrémní pravici na jihu Francie, které se udály mezi roky 1991 a 1998. Tyto útoky, při nichž nebyl nikdy nikdo zraněn, byli většinou zaměřeny proti majetku Národní fronty (francouzská neonacistická politická strana) nebo proti místům, které byli pronajmuty pro akce krajní pravice.

Účelem akcí bylo bojovat proti vzrůstající krajní pravici na jihu Francie, která se nejviditelněji projevila například úkladnou vraždou mladého Afričana či "ovládnutím" čtyř velkých měst na jihu Francie Národní frontou. Radikálnost metod použitých FTP byla cesta, jak ukázat krajní pravici, že jejich opozice se nezalekne jejich násilného zastrašování a výhrůžek a ukázat, že odpor proti krajní pravici v rámci státu je neefektivní a že má alternativy.

Brzy po jejich zatčení se ukázalo, že FTP není žádní marginální extremistická skupinka, jak se snažila ukázat propaganda. Na konto určené pro obhajobu zatčených antifašistů se sešla vysoká suma peněz, konalo se několik solidárních demonstrací s až několikatisícovou účastí a také mnoho benefičních akcí.

Nespravedlnost tohoto rozsudku ještě umocňuje fakt, že tito antifašisté byli odsouzeni jeden den po šestém výročí smrti mladého Afričana. A tak lidé, kteří se stavěli proti straně propagující rasismus a xenofobii, nyní hnijí ve vězení ačkoliv jejich akce nikdy nezpůsobily žádné zranění, zatímco ti, jenž rozšiřovali nenávist a propagovali násilí proti lidem si nejen užívají svobody, ale i naddle veřejně působí a ve své činnosti pokračují.

- podle informací Solidarite Resistance Anti-fasciste

Dva anarchisté zatčeni v Řecku

8. března byly ve městě Solonica před dvě banky a budovu televizní stanice položeny tři podomácku vyrobené bomby. Za několik hodin poté byly řeckou policií zatčeni dva anarchisté, T.Fourlis a T.Ginalas, a obviněni z nastražení bomb. Jejich zatčení proběhlo po jejich "rozpoznání" dvěma policisty, kteří je údajně viděli "podezřele se pohybovat" okolo místa činu, kde byla poté položena bomba.Po zatčení jim bylo násilím vytrhnuto několik vlasů, z nichž měla být provedena analýza DNA. Tato praxe začala v Řecku před dvěma roky, kdy byl přijat nový "antiteroristický zákon."

Noviny druhý den lživě oznámily, že dva zadržení anarchisté se přiznali k položení bomb. 13. 3. byli oba anarchisté uvězněni. Taktiku "poznání" a následných zatýkání na základě těchto "poznání" zde začala policie používat před dvěma roky, jako důsledek neschopnosti státu najít si spojence ve společnosti.

Protestní dopis můžete zaslat na adresu řeckého velvyslanectví v Praze: Na Ořechovce 19, 162 00 Praha 6, tel: 00420/2/312 17 02 a 00420/2/312 27 56, fax: 00420/2/2431 1235, či v Bratislavě: Hlavné nám. 4, Bratislava 811 01, tel: 00421/7/5443 4143, fax: 00421/7/5443 4064, e-mail: bebra@internet.sk. E-mail na pražské velvyslanectví se nám nepodařilo zjistit, použijte tedy kontakt na bratislavské.

Solidaritu s Thomasem Meyerem-Falkem!

Německo: Redskin ve vězení

"Součástí levicového hnutí jsou i redskins - skinheadská kultura, která se rozvinula hlavně v Anglii a v USA a stojí mimo skinheadského hnutí 60. a 70. let. Nenásleduje v něm rozšířenou nacistickou ideologii a naopak reprezentuje antifašistické ideje a aktivně bojuje proti nacismu. Pokud jsi anarchista a antifašista a podle toho i jednáš, tak stejně tak jako všude v západním imperialistickém světě, ani v Německu nemáš mnoho důvodů ke smíchu, zvlášť když jsi ve vězení. Když jsem v roce 1995 označil jednoho soudce za "učebnicový příklad fašistického soudce", stálo mě to 7 měsíců vězení. Je mi 27 a už sem prošel hodně německých věznic. V současnosti jsem v samovazbě. Důvody proč tě držet v samovazbě si najdou vždycky: stačí podezření z plánování útěku pomocí rukojmích, ze snahy zabít soudce nebo z vyhrožování soudu a vězeňským zřízencům a úředníkům. Můj trest za to, že jsem v roce 1996 v rámci boje proti kapitálu vyloupil banku, skončí v roce 2010. Během soudu jsem odmítal popřít své politické názory, za což jsem byl odsouzen do zvláště střeženého vězení. Triky, které na mě vězeňský režim denně zkouší, jsou různé: zakázali mi dálkové univerzitní studium, celu smím opustit pouze v poutech, denně provádějí prohlídky mé cely a několikrát týdně musím podstoupit i tělesnou prohlídku, při které se musím svléknout před vězeňskými úředníky. Omezují mi přísun novin a časopisů a také smím dostávat jen omezené množství balíčků, jsem v přísné samovazbě, nesmím se účastnit vězeňských, kontrolují a cenzurují mi příchozí i odchozí poštu a tak dále. Ale to je právě to, co mi dává sílu pokračovat - protože pouze když se vzepřeme a budeme aktivně bojovat máme šanci něco změnit!

Za anarchistické a antifašistické hnutí! Libertad o muerte!"

THOMAS MEYER-FALK

Kontaktní adresa: Thomas Meyer-FalkJVA BruchsalZelle: 3117Schönbornstr. 32D - 76646 BruchsalGermany / Europe

Od loňského dne akcí (10.listopadu) to vypadá, že se stále více lidem podařilo s Thomasem znovu navázat kontakt, i přesto, že svolení dosud závisí na "dobré vůli" zástupce správce věznice, který naddle zabavuje některé dopisy a materiály, které jsou podle něj "příliš politické" nebo informují o Thomasově situaci. Ve skutečnosti vedení věznice zkouší zabránit, aby mohl informovat o jeho situaci, což by "mohlo mít špatný vliv na jeho postoje, kdyby mohl rozšiřovat svoje myšlenky."

Thomas dokonce ani neměl možnost informovat ty, kteří s ním sympatizují o procesu, kterému čelil v září 2000. Také byly zcenzurovány některé rozhovory, které mu poslaly levicové časopisy. V současné době se zdá, že jeho cela stále není dostatečně vytápěná - Thomas ve svých dopisech zmiňuje, že musí psát v posteli, protože u stolu je na psaní příliš velká zima. Ředitel prohlásil, že neuvažuje o tom, že by Thomasovi byla zrušena samovazba. Musí v ní zůstat i naddle, "protože je příliš nebezpečný". Jako protest proti svévolnému zacházení, kterému je vystaven, podal Thomas stížnost k soudu, ještě stále však čeká na odpověď. Thomas potřebuje konkrétní podporu, aby se mu podařilo ukončit tento bludný kruh. Proto žádáme všechny, jejichž korespondence s Thomasem je vystavena cenzuře nebo jiným omezením, aby naddle protestovali proti německým úřadům.

Rozšiřujte petice, organizujte protestní akce, nebo alespoň pošlete protestní dopis na adresu německé ambasády: Vlašská 19, 118 01 Praha 1, tel: 02-57531486- KO, 02-57113111, fax: 02-57534056, e-mail: zreg@prag.auswaertiges-amt.de. Lidé ze Slovenska mohou psát přímo na adresu slovenské ambasády: Hviezdoslavovo nám. 10 811 02 Bratislava 1, tel: 00421/7/54419640, fax: 00421/7/54419434, e-mail: public@germanembassy.sk.

Dva belgičtí aktivisté shledáni vinnými

Dva belgičtí aktivisté byli odsouzeni za pokus zapálit auto patřící soudci, zapletenému do případů ochránců zvířecích práv. Jeden z odsouzených aktivistů je Geert Waegemans, druhého budeme prozatím nazývat pouze jako aktivistu A.

Geert byl odsouzen na čtyři roky vězení, aktivista A na pět. Oba dva jsou stále ještě souzeni za jejich údajnou účast na žhářských útocích proti dvěma McDonaldům a dvěma masokombinátům.

Ze svědectví, která se právě objevují, by se mohlo ukázat, že aktivista A je práskač a informoval policii o minimálně jednom žhářském útoku. Pokud to je pravda, ELP samozřejmě zveřejní jeho jméno jako policejního informátora a odmítne mu poskytnout jakoukoliv podporu jak pro tento případ, tak pro jakýkoliv další případ v budoucnu. Práskači jsou špína a nezaslouží si žádnou podporu.

ELP si však v tomto případě všimla zajímavých věcí. Pokud je aktivista A práskač, potom jeho odsouzení ukazuje na fakt, že práskání mu kůži nezachránilo. Ve skutečnosti si situaci pouze zhoršil, protože se nedočká žádné podpory a jeho přátelé ho za toto svinstvo odsoudí. Jako varování pro práskače, tento případ ukazuje, že říkání jmen automaticky neznamená že si zachráníte vlastní kůži. Pokud jste zatčeni, neříkejte nic. Pokud se plánujete přiznat, přiznejte svůj vlastní zločin, a ne činy někoho jiného. Neexistuje žádná omluva pro práskání. Jak již bylo řečeno, ELP vypátrá více a dá všem vědět zda aktivista A je práskač nebo není. Mezitím prosím posílejte dopisy Geertovi, který se zdá být obětí tohoto zrádce. Geertovi můžete napsat na adresu: Geert WaegemansBegijnenstraat 422000 AntwerpenBelgium

- z ELP bulletinu 22.3.2001

Nejnovější seznam vězňů ALF

Jejich jediným zločinem byl soucit...

Jerimiah Rush Bowen, #108016, DCC, 1140 E 10th Street, Delta, CO 81416, USA- odsouzen na dva roky za žhářský útok na radnici

Mel Broughton, DJ8216, HMP The Mount, Molyneaux Avenue, Bovingdon, HemelHempstead, HP3 ONZ, England- odsouzen na 4 roky za spiknutí za účelem plánování výbuchu

Barry Horne, VC2141, HMP Belmarsh, Western Way, Thamesmead, London SE28 OEB,England - odsouzen na 18 let za různé anti-vivisektorské žhářské útoky a za pokus o žhářství

Andy Stepanian, 8/8/78, 100 Center Drive, Riverhead, NY 11901, USA - odsouzen na 90 dní za údajné rozbití oken na Long Islandu. Andy svou vinu popřel a řekl, že není aktivistou ALF

Geert Waegemans, Begijnestraat 42 2000 Antwerp, Belgium - odsouzen na 4 roky za několik žhářských útoků proti masnému průmyslu a McDonalds

Projekt Email 2 prisoners

Email 2 Prisoners projekt umožňuje každému, kdo má přístup k internetu, poslat e-mail vězňům ALF - je to snadné a může to udělat každý!

Psát vězňům je jednoduché - napište dopis (v angličtině) a pošlete ho na adresu alf-pows@envirolink.org se jménem a adresou vězně, kterému chcete napsat, v předmětu zprávy. Členové podpůrné skupiny ALF (ALF support group) vaši zprávu doručí! Důležité poznámky před tím, než budete psát:

- všechny dopisy poslané vězňům jsou důvěrné, ale uvědomte si že internet není bezpečný a e-maily mohou být čteny třetí osobou.

- všechny pošta, která přichází do vězení je čtena a zkoumána vězeňskou službou- pokud chcete obdržet odpověď, nezapomeňte uvést svou poštovní adresu - vězňové nemají přístup k e-mailu! Neočekávejte odpověď skrz internet. Pravidelně updatovaný seznam vězňů najdete na http://www.animal-liberation.net/people, stejně tak jako novinky ohledně jednotlivých případů.

Na co čekáte? Pošlete e-mail vězňům ALF ještě dnes! Projekt koordinuje: North American A.L.F. Supporters GroupBox 69597, 5845 Yonge St.Willowdale, Ont. Canada M2M 4K3, naalfsg@envirolink.org15.

Pomozte politickým vězňům!

Anarchistický černý kříž (ABC) je iniciativa, která pomáhá, především finančně, anarchistům a ostatním radikálně levicovým neautoritářským aktivistům, kteří jsou pronásledování státní mocí v podobě policie a soudů. Mezi další aktivity ABC patří posílání protestních e-mailů, dopisů a faxů a pořádání protestních demonstrací a pikетů před ambasádami, Ministerstvem (ne)spravedlnosti atd.

Náklady na obhajobu obviněných kamarádů jsou značně vysoké. ABC je anarchistická iniciativa, nepřijímá tedy žádné peníze z grantů (nehledě na to, že jí je pochopitelně ani nikdo nenabízí) či od nevládních organizací. Hlavní zdroj našich financí jsme my sami - běžní aktivisté.

Přispějte proto, prosím, na činnost Anarchistického černého kříže. I malá částka pomůže! Pamatujte, že zítra můžete být vy na místě toho, komu bude ABC pomáhat. Můžete se také zapojit do posílání protestních e-mailů - v tom případě pošlete na náš kontakt e-mail s textem SUBCRIBE.

Anarchistický černý kříž při Československé anarchistické federaci P. Houdek (prosíme, na obálku napište ABC) P.O.Box 41, Choceň 565 01. E-mail: abc@csaf.cz, tel: +420604 388631 http:www.csaf.cz, číslo konta: 87600190237/0100, jméno konta: Jiří Matějka - i malá částka nám pomůže při obraně politických vězňů...

Demonstrace za Tibet ve Vídni

reportáž české účastnice

V sobotu 10. 3. vypravila brněnská skupina Nezávislého sociálně-ekologického hnutí NESEHNUTÍ autobus na mezinárodní Tibet Freedom March do Vídně. Když mi ráno v půl šesté zazvonil budík, tak jsem vážně přemýšlela, zda-li mi to celé za to vstávání stojí, ale nakonec jsem se donutila a v sedm jsem již nastupovala do autobusu, kde mi rozespalý soused dvakrát za sebou nabídl kofolu s tím, že to poprvé nezaregistroval a poté jsme na našem zadním sedadle všichni usnuli.

Probudili jsme se víceméně až na hranicích, kde nás čekaly menší obstrukce ze strany rakouských celníků, kteří nás nejprve nechali řádně vymrznout venku před svojí kukaní, poté následovalo několik dotazů, kampak že to jedeme, telefonátů nadřízeným a razítkování pasů.

Do Vídně jsme dorazili někdy kolem desáté, jistí členové NESEHNUTÍ si vynutili hromadné focení v parku, což sloužilo zejména pro pobavení kolemjdoucího bezdomovce.

Poté co jsme došli na jisté náměstí (tento článek bude bez specifikace míst, nemám na jména paměť), následoval hromadný útok na toalety místního McDonaldu a poté jsem se s kamarádkou a kamarádem vydala obdivovat památihodnosti rakouského hlavního města. Vzhledem k tomu, že jsme ani jeden neměli mapu, koupili jsme si pohlednici, na níž bylo centrum vykresleno a následně ji zrecyklovali napsáním pozdravu známému.

Pod Stephansdomem jsme si udělali menší tofu-marmeládo-sojopiknik a vylezli na věž katedrály, kde se nám vyjevil vskutku uchvacující pohled zblízka na lešení, jelikož věž je v rekonstrukci. Musím ale poznamenat, že i přesto se nám vyskytl zajímavý výhled na zahrady a dokonce bazén na střechách okolních domů. Nutno poznamenat, že jsme nebyli jedinou částí české výpravy nacházející se ve stejnou dobu na stejném místě. Málem bych zapomněla na to, že jsme cestou ještě narazili na infostánek propagující veganství a zákaz se mluvilo i megafonem. Pochod městem trval asi hodinu a půl, během něj nedošlo k žádným konfliktům. Neonacisté zůstali ten den raději doma, těch několik, kteří se v ulicích ukázali, utekli do podchodu, když se antifašisté ukázali na obzoru. Tak téměř jediná plešatá hlava na obzoru patřila Radimu Š., hradeckému skinheadovi, který pro média rozhodně popřel jakékoliv aktivity fašistů v Hradci.

Pochod městem byl ukončen na Velkém náměstí, kde byly přečteny projevy. Podstatu Národně sociálního bloku odkryl řečník Antifašistické akce, který rovněž vyzval k zapojení do boje proti neonacistům a jejich vstupu do politiky. Zástupce Nesehnutí ve svém projevu zejména kritizoval vlažný postup policie proti ultrapravici. Organizace revolučních anarchistů - Solidarita vyzvala k odstranění fašismu a třídní společnosti. Na závěr bylo přečteno prohlášení Feministické skupiny 8. března o právu žen na svobodnou volbu pro potrat, jako reakce na pražskou demonstraci klerikálního sdružení "Pro život" požadující bezpodmínečný zákaz potratů. Demonstrace byla ukončena, program dále pokračoval promítáním a diskusí o antifašismu v klubu El Diablo.

PZ

Pro život - demagogie na pochodu

Ve stejný den v Praze demonstrovalo sdružení Pro život za zrušení potratů. Jejich požadavek zcela ignoruje právo žen rozhodovat o svém životě. Požadují zákaz potratů nehledě na sociální situaci matky, případné početí po znásilnění atp. Argumentace tím, že používání antikoncepce zvyšuje promiskuitu je již úplně zcestná - nadměrné nošení deštníku také nezvyšuje četnost dešťů. Je zajímavé, že sdružení Pro život je částečně financováno i Ministerstvem zdravotnictví. Takhle si tedy státní úředníci zřejmě představují řešení otázky nízké porodnosti! Povšimněme si, jak ministerstvo plýtvá prostředky- za situace kdy nemá na zvyšování platů zaměstnanců ve zdravotnictví, si může dovolit sponzorovat kampaň pochybného sdružení. To peníze utrácí mimo jiné i za reklamní plochy v prostředcích městské hromadné dopravy.

Na místě demonstrace distribuovaly aktivistky Feministické skupiny 8. března letáky, protestující proti cílům sdružení Pro život. Poukazovaly na potřebu sexuální výchovy dětí již od školního věku namísto moralistického tabuizování a na právo dítěte na důstojný život. Proti cílům sdružení Pro život demonstrovali také bolševici - na většinou postarší pánbíčkáře pokřikovali "KDU-ČSL, táhněte do pekel!". Klerikálové proti tomu začali zpívat náboženské písně a státní hymnu. Trapnost samotného sdružení tak byla vhodně doplněna.

PZ

reakce

Zdar kontro a obzvláště pane Zárasi!

Chápu, že je dosti prekérní popisovat něco, kde jste nebyl, a o čem v českých médiích bezostyšně lhali. Mluvím o protestech proti Světovému ekonomickému fóru (WEF). Já se do Davosu sice taky nedostal, ale do Curychu ano. Takže k prvnímu střetu s policií, u kterého jsem byl, došlo už na nádraží v Landquartu, kam jsme dorazili z Curychu, dále však byla cesta zatarasena policií. Po menším utkání s policií jsme se kolem 15:30 nasoukali do vlaku a vrátili se do Curychu. Plán byl v 18:00 se na Burkli Platz setkat s ostatními

proudy protestujících, kteří se snažili dostat do Davosu auty nebo autobusy. Zde byl průvod poprvé napaden policií za asistence gummischrottu a vodního děla. Odpovědí bylo zničení několika luxusních aut, výlohy jedné banky a házení kamenů s a světlic na policii. Následoval rychlý pochod centrem města, při němž dav rozbil několik výloh, mimo jiné Mc Donalda a několika bordelů. Cestou jsme několikrát narazili na policejní kordón a nalokali se slzného plynu. U hlavního nádraží se nám povedlo setkat asi s další pětistovkou protestujících a nákladákem se sound systemem. To už nás bylo tak okolo patnácti stovek. Směrem k policejnímu kordónu vyrostlo několik menších barikád a v akci se opět ocitlo vodní dělo. Asi dvacítka policistů se schovávala v hale a s nimi se rozpoutala asi největší "přestřelka" onoho dne. Při ústupu do boční ulice už na barikádách hořelo několik aut, hořely skoro všechny koše a světla bylo tolik, že fotit se dalo bez blesku. Takže tolik zhruba k událostem 27. 1. v Curychu, stejně tak bych si nedovolil souhlasiti ani se závěry o zbytečné agresivitě policie. Za prvé jste na místě nebyl, za druhé ani v průvodu nebyli zrovna beránci (nejoblíbenější pomůckou byly železné tyče, dole špičaté a s úchyty na prkna užívané na stavbách na vyznačení děr) a za třetí se švýcarská policie chovala oproti našim borcům o několik set procent korektněji. I ten gumi projektil není takové peklo, slouží spíše na udržení si davu od těla a moc to nebolí (schytal jsem jich několik desítek). Zatčeno bylo suma sumárum asi 40 lidí, což taky není moc, z toho třicet pět v tramvaji, která směřovat z místa riotu na Rote Fabrik, kde bylo centrum aktivistů. Všechny tyhle připomínky vedu pouze v rámci kýžené objektivity, o níž by nám rozhodně jíti mělo. Celý popis událostí, tak jak jsem je viděl já, najdete na webové stránce igra.nofuture.cz v sekci články, v sekci foto naleznete asi 50 fotek z toho všeho.

Poslední a asi nejvýraznější moje připomínka je k výběru fotografií u vašeho článku zveřejněných. Ty fotky lžou, jsou na něm curyští policisté, u curyšského hlavního nádraží kryjící se za autem s curyšskou poznávací značkou a co jste nechali v popisku? Útočící demonstranti v Davosu??? Když lže MF proč vy to přebíráte??? To samý platí o fotce hořícího auta, mám ho vyfocený to samý a hořelo v Curychu, takže se na něj nemohl koukat davoský hasič!!! Zkrátka, i když vytýkáte neobjektivitu oficiálním médiím, váš článek je též značně neobjektivní a poznamenán přebíráním materiálů z oficiálních zdrojů. Chápu že metoda negace oficiálních zpráv (když MF napíše o útoku demonstrantů, tak vy napíšete o útoku policie) je hodna anarchistů, ale to neznamená, že se z výsledku musí nutně vyklubat pravda.

To je asi tak vše, věřím, že vám krapet konstruktivní kritiky pomůže ve větší kvalitě vašeho občasníku. Jo ještě ke stěžování ve vašem posledním úvodníku - nekvalitní tisk je to poslední, co by mi vadilo. Budete li vycházet včas a přinášet aktuální zprávy je kvalita tisku věcí podružnou. Hlavně si však prosím dejte bacha na zbytečný kiksy jako ten s článkem o WEF.

S přátelskými pozdravy

JAN HRDINA

importu kožichů do Rakouska (vyrábět se zde nesmějí) a příjemně pokecali s aktivistkami (staršími 35 let).

To už se ale blížilo půl druhé a tak jsme zařadili zpáteční kurz směrem k onomu McDonaldu a následovně k soše Rudoarmějce na tomto náměstí, kde se již začal ježit les tibetských vlajek. Stejně jsem si ale říkala, že zde nebude více než 500 lidí. Ovšem první dojem bývá jak známo ne moc přesný a tak se z celé akce vyklubala demonstrace toho typu, kdy je člověk nejdříve trochu skeptický, poté si najednou celou akci uvědomí a během pochodu jenom zírá na lidi kolem sebe a vnímá krásnou atmosféru sounáležitosti, v poslední třetině již vnímá pouze své nohy, poté se k závěru ještě jednou vzchopí a pak už má jen strašnou chuť na pivo.

Demonstrace měla být mezinárodní a taky jsem si hned povšimla transparentů psaných německy, chorvatsky, anglicky, česky, francouzsky, tibetsky a několika modrých ujgurských vlajek v záplavě tibetských vlajek všech velikostí. S ani ne moc velkým zpožděním nás začal jistý (vypadal tibetsky) muž zvát blíže k pódiu a poté jsme si vyslechli proslovy v angličtině nebo němčině od zástupců tibetského, ujgurského a mongolského lidu např. o nové čínské železnici do Lhasy, nově uvězněných mniších a mniškách nebo záměru Pekingu ucházet se o pořadatelství olympijských her. Pak jsme se už vydali na perfektně ozvučený pochod.

S kamarádkou jsme se kvůli focení procpaly do jeho čela, jež bylo tvořeno výhradně Tibeťany a Ujgury a nutno poznamenat, že tito tvořili tak třetinu (jak jsem následně zjistila) asi dvoutisícové demonstrace. Zde také jel vůz s reprobednami, na němž se vezly do tibetských krojů oblečené děti a lidé skandující hesla z poloviny v tibetštině a dál v němčině a angličtině. Prošli jsme kolem čínského velvyslanectví zahrazeného policisty (ani jeden neměl číslo, ale nevím, jak je to v Rakousku z hlediska zákona s jejich značením) a zatočili do centra. V průvodu mě velice příjemně překvapil právě velký počet Tibeťanů - když to srovnám s českými antifašistickými demonstracemi, kde se nějaký Rom objeví více než zřídka, přestože právě toto etnikum by na podobných akcích mělo mít teoreticky největší zájem. Na druhou stranu zde bylo minimálně punkerů, dredařů a podobných osob, na které jsem zvyklá z českých demonstrací, ale o to více starších lidí a dokonce skupinka hluchoněmých a jeden slepec. A konečně - velké množství žen a dětí. Ovšem postrádala jsem zde zástupce jakýchkoliv jiných menšin (asi tři výjimky toto pravidlo potvrdily). Potlačování lidských práv přeci není jen problém Tibeťanů a Ujgurů...

Nevím, jestli to bylo tím, že jsem na této demonstraci neznala každého druhého účastníka jak na těch českých a tudíž nestrávila celou dobu kecáním, ale asi díky tomu jsem měla více času na celou akci jako takovou a vnímání lidí kolem sebe, jejich oblečení (tradiční), transparentů, vlajek, cedulí a zanícenosti, s jakou malé tibetské ženy křičely hesla a zvedaly pěsti do vzduchu. Nevím, kdy naposledy (kromě září) jsem na nějaké demonstraci pocítila takovou tu sounáležitost mezi jejími účastníky, kteří se třeba nikdy před tím ani neviděli.

Zanechme ale emocí a přenesme se do městského parku, kam demonstrace posléze došla. Zde už bylo vybudováno velké pódium a stan s peticemi a letáky. Následoval asi hodinu a půl dlouhý program výborně moderovaný jistým vídeňským hercem (jméno jsem opět zapomněla) dokonce i částečně ve francouzštině a celý překládaný do znakové řeči. Onen herec do jednotlivých bodů programu vstupoval různými aktualitkami (počty Tibeťanů v různých zemích, zatím neskončená nešťastná odysea tibetského studenta etnologie uvězněného za nahrávání starých písní atd.), chování čínské vlády přirovnal ke genocidě Aztéků, Mayů a Inků v 16. století, přečetl seznam těch zemí, jejichž zástupci se celé akce zúčastnili (bylo jich asi 15!) a celé to přednášel tak vtipně a dramaticky, že se snad nikdo nenudil.

Mezi proslovy čínského disidenta Harryho Wu, předsedkyně Rakouské buddhistické společnosti, nositelky Nobelovy ceny míru, jež sice byla neobyčejně usměvavá, ale její jméno mi opět vypadlo nebo čtením poselství Dalajlamy snad jen méně pozitivně vynikl proslov členky rakouské Strany zelených (trochu mi zaváněl populismem) a ten od poslance Evropského parlamentu silně připomínající reklamu na tuto instituci. Hojné byly i kulturní vložky: modlitba čtyř tibetských mnichů, zpěv tibetské hymny (pochopila-li jsem to správně), performance tibetského umělce žijícího ve Švýcarsku a další.

Celá akce skončila asi v půl šesté a jelikož jsem nikoho ze své skupinky nemohla najít, zahájila jsem piknik č. 2 v onom parku, kde jsem však okamžitě šlápla do psího exkrementu, což nejvíce potěšilo mého souseda v autobuse (i přes veškerou snahu se mi jej nepodařilo dokonale odstranit - hovínko, ne souseda). Aktivity dne ovšem pro řadu jejích účastníků neskončily, jelikož následoval večerní kulturní program ve vídeňském Kongresovém centru, jehož se ale naše výprava již neúčastnila. Ještě chvíli jsem se toulala po městě a pak se vrátila na místo srazu naší skupiny, odkud odjížděl autobus. Zajímavá věc se stala mým dvěma společníkům, na něž díky tibetské vlajce fyzicky zaútočil ve večerním parku zuřivý zástupce čínské okupační politiky. Mě pouze nabízeli hašiš - méně nebezpečná záležitost.

Z celé akce mi zbyla malá tibetská vlaječka, hromada fotek a krásný pocit ze skvělé demonstrace. **ALICE**

před deseti lety...

Pár slov o anarchii

Příliš často se na demonstrácích a akcích setkávám s mladými lidmi, kteří se sice hlásí k anarchistům, ale o anarchii a anarchismu mají mlhavé, nebo žádné představy a znalosti. Nejsou schopni lidem vysvětlit, o co nám, lidem pro anarchii pracujícím, vlastně jde.

Základní nosnou myšlenkou anarchismu je představa společnosti postavené na volné dohodě, tzv. volný komunismus. Tahle společnost zachovává všechny práva a svobody jednotlivce jako základního prvku. Od této myšlenky se odvíjí množství různých teorií a představ, jak k takové společnosti dojít. Zda cestou evoluce, revoluce, atd. Podle toho se vlastně organizují různé skupiny jako a-komunisté, a-syndikalisté, a-pacifisté, a-existencionalisté atd. atd. Předpokládá to ale jednu z vlastností, která se dnes málo vidí, solidaritu. Solidarita je základní zbraní v boji proti moci. Anarchisté však nechtějí nikoho nutit nebo přesvědčovat, že anarchie je jediná správná a dokonalá cesta ke svobodě. Nechtějí, aby všichni byli anarchisté a chovali se podle nějakého řádu. Chtějí pouze ukázat cestu, naučit se bránit. Anarchisté vlastně nestojí ani vlevo ani vpravo. Jsou nad tímto stupidním dělením politických směrů. Nechtějí vládnout, nechtějí mít žádnou moc. Chtějí, aby všichni lidé mohli žít podle vlastních představ. Nechť si třeba royalisté vytvoří království, ale jen pro sebe. Republikáni ať žijí v nějaké republice, ale ani jedni, ani druzí nemají právo nutit mne nebo mé kamarády a vůbec lidi v jejich společenství žít. Anarchie nikoho neomezuje, nikomu nic nezakazuje. Nikdo ale nemůže omezovat nebo zakazovat anarchii. Anarchie je důsledek nemoci dnešní společnosti. Objevuje se všude tam, kde není něco v pořádku.

Stává se, že lidé z našeho okolí tohle nechápou, že naší myšlence nedůvěřují. Nechápou, že lze žít bez vlády, policie a armády, bez byrokratických institucí. Proto by anarchisté měli být příkladem ve všem, co dělají, aby lidem dokázali, že naše myšlenky nejsou idealismem, utopií, sci-fi. Myšlenka anarchie je zde už několik století a je stále živá. Jak pravil Werich: "Nejdříve se, pane králi, musíte historicky znemožnit, a po Vás další a další, až lidé pochopí, že si mají vládnout sami!"

Apač, A-kontra 16/1991

Je třeba zahodit rouško idealismu a romantismu

Když jsem před delším časem psal do A-kontra článek o potřebě obrany, přišlo mi jako odpověď pět dopisů, ze kterých 3/5 žádaly o pomoc proti pedagogům nebo rodičům. Pouze dva lidé pochopili, o co mi jde. Bohužel jsem však nestihl svojí myšlenku z různých důvodů rozvinout a na ty dopisy odpovědět.

Jisté postoje a problémy mi umožnily sledovat pouze z povzdálí dění uvnitř a kolem anarchistických aktivit. Musím však konstatovat, že to o co se snažil ČAS ve svém prohlášení i činností se za několik měsíců působením některých lidí zhroutilo, jako domeček z karet. Jistěže není všechno negativní, ale tak rychle obrátit pozornost proti sobě jsem ještě neviděl. A to nemusí ani zasahovat dezinformační složky ministerstva vnitra, jak to běžně v "demokratických" společnostech chodí. Ono bohatě stačí přečíst si "kvalifikované" rozhovory v některých novinách, podívat se na tzv. anarchistické "přímé" akce, aby člověk kolikrát litoval, že se s černou vlajkou kdy zapletl.

Ono nasadit si přes tvář šátek (abych neměl problémy doma nebo ve škole), do ruky vzít co největší hůl (aby na mě nikdo neměl), obout si co nejvyšší boty (nejsem přece discoboy), pokud možno se obléci do černa (jsem proti uniformitě), na záda a na čelo si namalovat áčko v kroužku (však jsem anarchista), být co nejvíc arogantní (aby o mně věděli), co nejvíc hlučnej (abych se v davu neztratil), dělat ramena (abych se lépe dostal do metra nebo do tramvaje), to je velice jednoduché a tohle odkáže každý. Mít tohle image Jiráska - proti všem, ještě novou společnost nepostavilo a skončí na smetišti dějin. Rebelantství je krásná věc, ale upřímně řečeno, i feministka končí tím, že nosí manželovi domů pivo v síťovce. Demonstrovat za práva zvířat v kožených bundách, za lepší ekologii s hořící cigaretou, proti brutalitě a násilí a likvidovat přitom třeba Německé velvyslanectví, tak potom sorry, hrát si na vojáčky s holejma lebkama, rvát se při každé příležitosti, napadat se mezi sebou kvůli ptákovinám, tak to tedy lidičky děkuji, již jsem blil.

Poučme se od svých dědů a pradědů něco o anarchismu. Ti pánové o tom něco věděli. Bude to znít hloupě, ale učte se od nich. Jejich spolky, kroužky a družstva, společnosti a odbory, atd. atd., to jsou základy nové samosprávné společnosti, základy anarchistického pořádku, volného komunismu. Jejich základní zásadou bylo být příkladem. A kdo z nás, položme si ruku na naše "revoluční" srdce může být pro lidi, kteří ví o anarchismu kulový, opravdovým příkladem. Bude to znít asi příliš foglarovsky a mnozí se budou smát, ale kdo z vás plní dané slovo, kdo chodí včas na schůzku, kdo z vás svým kamarádům nelže??? Asi málokdo. A jednom ten málokdo může být ten, na kterého se v práci pro anarchii můžou spolehnout. V disentu jsme měli jednu zásadu, každá minuta čekání navíc, to byl jeden Stbák, jedno zatčení (přiznávám, že tuhle věc nás naučili polští anarchisté, kteří měli větší zkušenosti).

Anarchismus je věčná opozice, bude vždy trnem v oku každému systému. Svalí se na něj spousta věcí, co udělal i neudělal. Zasahuje a rozvířuje aktivitu státních aparátům jako je justice, policie a armáda. Je tudíž věcí politickou. Nenutí, nezakazuje, nepovoluje. Anarchismus je věc lidská, věc svobody a samosprávy. Ale aby ho někdo pochopil, nemůžu mu přece jako argument dát pochybnost. Jak může být anarchismus pořádkem, když v řadách anarchistů je chaos, po demonstracích binec. Takhle přece nikdy nikomu nedokážu, že samospráva a volná dohoda je možná.

Hlásit se k anarchistům jen proto, že jsou mezi nima pěkné holky a hezký kluci, nebo že se nudím, že mi všechno leze na nervy, že se něco děje, tak to stejně můžu chodit za město na louku a do lesa, kde se taky něco děje (sice v menším a mezi broučky, ale děje).

Idealizovat si, že zrovínka my změníme svět je víc než bláhové. Můžeme však položit základy pro nové společenské řády a principy. Myšlenka, že anarchie může být ze dne na den, je nesmysl. Můžeme se však k anarchii dostávat krůček po krůčku. Ať už cestou evoluční, nebo revoluční. Všeobecné hlasovací právo, osmihodinová pracovní doba též nebyly samozřejmostí. Křičet na ulicích o nedůležitých věcech, o drobnostech, které sice nejsou dobré (zabíjení zvířat, armáda atd.), ale většině lidí tyhle věci nic neříkají, protože se jich přímo nedotýkají, nebo nehrají pro ně důležitou roli. Stejně tak se nepostaví proti fašizaci, protože její důsledky na vlastní kůži necítí. Lidé potřebují chléb a hry, dlouho potrvá, než ale pochopí, že k tomu nepotřebujou vůdce. Že si vystačí sami. To se však musí naučit. Dát lidem možnost, aby pomocí referenda (základní prvek přímé demokracie) rozhodli, jak budou žít. Ale to vše je jenom začátek.

Revoluci nikdy nezorganizoval dav, ale jednotlivci a skupiny, které musely být jednoduché. Davy se k revolucím už pouze přidávaly v době, kdy už o jejich osudu bylo rozhodnuto. Většinou se potom divil, ale na odpor už bylo pozdě. Po revolucích nastávala doba temna, zatýkání, vraždění, soudy, žaláře. Hrstka chytrých uzurpovala moc. Jediná revoluce, která nehrozí takovým koncem, je revoluce pomocí generální stávky, kterou mohou zorganizovat samosprávné odbory, fungující na principu samosprávné federace. Odbory bez placeného vedení, které by se dalo zkorumpovat. Základním článkem by měly být buňky, s nejméně třemi aktivisty. Ty se pak sdružují do skupin podle regionů, nebo zaměření (např. Praha, Plzeň, Bratislava, nebo studenti, učni, dělníci kovoprůmyslu, horníci). Buňky mají voleného mluvčího, který zastupuje ostatní aktivisty. Ve skupinách se práce buněk kooperuje. Skupina může mít jednoho až několik mluvčích (dle zaměření), kteří zastupují skupinu ve federální radě, která má pouze výkonnou funkci. Federace řeší otázky celé federace. Otázky jednotlivých skupin si v regionech řeší skupiny sami. Jednotlivé povinnosti si aktivisté rozdělují dohodou mezi sebou. Neexistují žádné funkce ani pevná místečka. Mluvčí řeší úkoly podle kompetencí, které od buňky nebo skupiny dostal. Jsou kdykoliv, kýmkoliv odvolavatelní (po zdůvodnění).

To je jenom hrubá kostra syndikátu, který funguje na principu přímé demokracie a volné dohody. Zároveň je to však jediný možný způsob, jak se bránit, organizovat a postavit se proti všem našim nepřátelům. Je to taky jediný způsob jak zachránit umírající anarchismus, sjednocení a společná práce na principech solidarity, volné dohody. Zakládejte proto buňky, pokud jich máte, tak vzhůru do boje za společnou věc.

Apač, Autonomie 7/1993

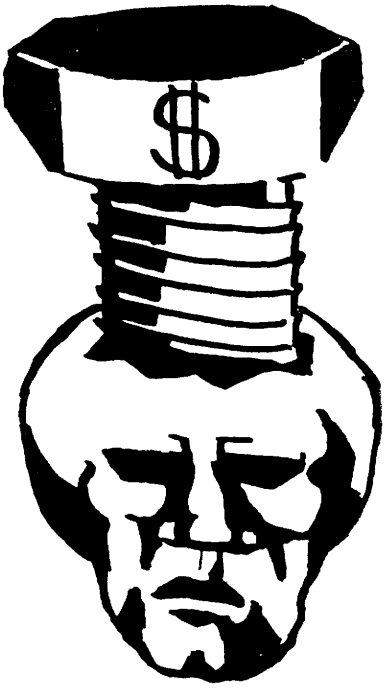

George W. Bush: strůjce globálního oteplování?

Spojené státy chtějí odvolat svůj podpis pod dohodou z Kjóta z roku 1997, kterou se zavázali snížit emise skleníkových plynů do roku 1997 o 10%. V titulkách světových a později i našich denníků je tato snaha, oznámená ve středu 27. března samotným G. Bushem, hystericky označována jako "rána světové ochraně klimatu" nebo dokonce jako "polibek smrti." Znamená to však skutečně takovou katastrofu, nebo jde zase jen o další divadlo?

Mluvčí Bílého domu oznámil, že Bush chce dohodu odvolat proto, že "je v rozporu s ekonomickými zájmy USA." Na první pohled je tedy situace vcelku jasná - v USA, stejně tak jako kdekoliv jinde, velice mocné ekonomické elity si prosadili zrušení této smlouvy, aby mohli nerušeně zmnohonásobovat svoje jmění. Něco pravdy na tom možná bude, vzpomeňme na poslední "Climat talks" v Haagu, kde USA byly jedním z hlavních odpůrců přijetí další, "tvrdší" dohody. Americký vyjednavač dokonce navrhoval vložit do smlouvy ustanovení, která by dokonce povolila emise skleníkových plynů ještě zvýšit.

Co však znamená nejnovější iniciativa "satana" Bushe pro aktivisty, potažmo eko-anarchisty? Snížení emisí o deset procent do roku 2010 je směšné a ani kdyby byl tento cíl splněn, nejde o žádnou výhru či krok kupředu. I umírnění vědci oznámili, že pokud by mělo být oteplování planety zastaveno, bylo by nutné okamžitě omezit produkci emisí skleníkových plynů o 60 %. Celé velké konference o klimatu jsou tak jen alibismem, divadlem pořádaným pro veřejnost, která má být uklidněna přijímáním zdánlivě zásadních, ve skutečnosti však neúčinných a zbytečných opatření. Pár úsměvů na kamery a slavnostní podpis cáru papíru pak má v konzumentech TV zpráv vyvolat pocit, že o problém je již postaráno.

Ani Bush není tak hloupý, aby si toto neuvědomoval. Pravděpodobně jde o velice dobře promyšlený tah, který má USA a celému severnímu kapitalistickému světu vybojovat co nejlepší mediální postavení před dalším kolem rozhovorů o klimatu v Bonnu v létě tohoto roku. Bush s humbukem vyhlásil úmysl stažení podpisu USA pod Kjótským

rozhovor s kapelou

ILEGALITY

Nezbytné představení: Historie, složení, desky atd.

Kapela ILEGALITY funguje približne 2 roky a jej členmi sú: Fabro - basa, spev, Rasťo (Fazula) - bicie, Klinec - gitara, spev, Božena - mikrofón. Sú to zostatky z bývalých kapiel - Božena OSTROV P, ostatní z L.S.

Zatiaľ vyšla kazeta s názvom "Všetci berú" u P.H.RECORDS.

Na úvod snad ani nelze položit jinou otázku. První, čím jste mě zaujali ještě před tím, než jste začali hrát, byl váš věkový průměr. Kolik vám je let a jak se cítíte mezi všemi těmi 16ti až 18tiletými kapelami? Čím to je, že jste vydrželi tak dlouho? Co vás u punku drží?

Myslíme si, že nie je vôbec dôležité, kto z nás má koľko rokov, ale dôležité je to, že nás muzika baví a máme z hrania radosť o ktorú sa chceme podeliť s každým, kto má o to záujem. V tomto duchu sa odvíja aj náš vzťah k iným kapelám. To, ako dlho sme spolu je relatívne, hranie nás jednoducho stále napĺňa energiou a punk je vlastne energia sama o sebe - keď ťa pohltí, tak ťa drží náramne dlho...

V čem vlastně vidíte punk? O čem podle vás je?

Punk to je tak široké spektrum, že takmer každý kto chce, sa v ňom môže nájsť. Je to o tom mať vlastný názor a bez ohľadu ho vykričať do celého sveta. Punk to je rebélia proti všetkému a všetkým. Je však aj plný protikladov. Na jednej strane obrovská energia, individualizmus, sloboda a na strane druhej nezáujem až apatia.

Další věc, která se mi na vás líbí, jsou texty. Není to styl, který bych u kapely vašeho "stáří" čekal - pokud se podívám třeba na Zónu A nebo podobné kapely, které se vám věkovým průměrem blíží, pak zpívají pouze o chlastu a jejich texty jsou absolutně nicneříkající. Vy se, byť okrajově, dotýkáte i takových témat jako je globalizace atd. Čím myslíte že to je?

Čo sa týka textov tak nám neprináleží hodnotiť ich úroveň u iných kapiel. Je na každej kapele čo chce svojimi textami povedať. Naše texty sa tiež nemusia páčiť každému, ale my ich mame také, aké sme chceli. V tomto smere je dôležitá úprimnosť. Aby som tomu o čom hovoríme aj sami verili. A je na ľuďoch, či to zoberú alebo nie.

Jak se díváte na rozdělení Československa?

Bol to omyl, ktorý niekomu vyhovuje.

Sledujete politiku? Co říkáte na slovenskou politickou scénu?

Nedá sa nesledovať politiku, pretože do určitej miery sa dotýka každého z nás. Aj u nás je to asi tak ako všade inde - sledovanie záujmov určitých skupín a boj o moc.

Jak je to na Slovensku s punkovou scénou? Jak vycházíte s ostatními kapelama? Dějí se u vás nějaké větší akce, atd.?

Nevieme či možno hovoriť o scéne, ale nejaké kapely tu fungujú. My máme s každým v podstate korektné vzťahy a snažíme sa o spoluprácu. Čo sa týka akcií, tak občas nejakú sami zorganizujeme, ale niečo veľké - tak o tom nevieme.

Svojí kazetu jste vydali v Čechách u Papagáje. Proč?

My sami sme na to nemali prostriedky ani možnosti. Na Slovensku sa nikomu do toho nechcelo, tak nás oslovil Papagáj a my sme súhlasili.

Jaký je vztah kapely ke drogám, včetně alkoholu?

Občas si nejaký ten pohárik dáme - niekto viac, niekto menej. Poniektorí výnimočne s dobrými priateľmi vyfajčia joint, ale tu naša tolerancia k drogám končí.

Věčné téma: kouření na koncertech.

Väčšina členov kapely sú fajčiari, takže nejakú tú cigaretu vyfajčíme na koncerte aj my, ale snažíme sa fajčiť tam, kde to neobmedzuje druhých.

Kde berete motivaci pro to, aby jste stále hráli? A co vás vlastně k hraní vedlo?

Na túto otázku sme už čiastočne odpovedali na začiatku. Pre nás je motiváciou a zároveň výzvou každý vydarený koncert, alebo len pre niekoho možno bezvýznamné stretnutie s priateľmi a tak podobne. Chceme ľudom prostredníctvom muziky niečo povedať a popritom sa aj na tom zabaviť. To je asi hlavný dôvod prečo sme začali hrať a prečo stále hráme.

Pokud chcete něco dodat, máte možnost. Já děkuji za rozhovor.

Na záver asi len toľko, aby sme boli k sebe tolerantnejší a zhovievavejší a nebrali vždy až tak ten život vážne.

ptal se Houdy

protokolem. Světová média a následně světová veřejnost jsou zděšeny. Nevládní organizace píší petice a organizují happeningy, Greenpeace se přikovávají k ambasádám USA.

Po několika týdnech oznamuje mluvčí Bílého domu, že USA přehodnotili svůj úmysl a že svůj podpis nestáhnou, i přes to, že jim to způsobí mnohamiliardové škody. Veřejnost jásá, aktivisté ohlašují ponechání podpisů jako ohromné vítězství veřejného nátlaku. V této atmosféře zcela zaniká fakt, že schůzka v Bonnu naprosto zkrachovala (což není žádným překvapením tak jako tak) a že klimatické extrémy si vzaly další stovky obětí.

Takto, možná s nějakými variacemi, by mohly probíhat následující události. Může se stát, že USA se zaváží snížit emise o 6%, a stejně to bude bráno jako vítězství. Nás ale tento mediální humbuk nesmí ukolébat - řešení problému globálního oteplování politici ani vládní konference přinést nemohou.

HOUDY

Murray Bookchin *(* 1921)*

Anarchismu je často vytýkáno, že je obrácen do minulosti, že většina jeho teoretiků pochází z minulého století a že většinu svých nadějí čerpá ze španělské revoluce před více než šedesáti lety. Je to trochu zkreslující pohled, anarchisté jsou schopni reflektovat vývoj společnosti, a to troufáme si říct pružněji, než většina jiných politických ideologií. Je ale pravda, že není zas až tolik anarchistických teoretiků, kteří se s ní byli schopni vyrovnat. A tak, zatímco na úrovni aktivit hnutí anarchisté spolupracují a vedou stejný boj s ekology, a ekologické hnutí (alespoň to autentické) také oživilo mnoho anarchistických myšlenek, v teorii je stále syntéza mezi těmito myšlenkami a anarchistická reakce na ekologické problémy záležitostí spíše několika čestných výjimek.

Jednou z těchto čestných výjimek je Murray Bookchin, zakladatel sociální ekologie jako vědecké disciplíny. Tento autor již v padesátých letech odstartoval závažnou ekologickou diskusi svým článkem o syntetických látkách v potravinách. V šedesátých letech se pak účastnil neméně významné diskuse na téma jak, ekologické problémy vyřešit. Tvrdil přitom, že ekologické problémy mají své kořeny v uspořádání společnosti a proto je nelze řešit odděleně od společenské změny. Tuto tezi, která se stala základem sociální ekologie, hájil jak před eko-kapitalisty a dalšími, kteří tvrdili a tvrdí, že ekologické problémy lze vyřešit bez společenské změny, tak i proti eko-primitivistům, spatřujícím kořen problému již v samotné výlučnosti lidí a v lidské kultuře. Bookchin se inspiroval se tradičním anarchismem, ale i novým hnutím odporu, které v šedesátých letech kulminovalo, a svými knihami jako "Anarchismus v době blahobytu" nebo "Ekologie svobody" výrazně přispěl jak k rozvoji anarchistické teorie, tak i ekologického hnutí jako celku.

V minulých letech se Murray Bookchin vrátil k tradičnějším přístupům a věnoval se kritice některých proudů v anarchismu. Klasickým příkladem je jeho známá a kontroverzní esej Sociální anarchismus nebo anarchismus jako životní styl? Jeho argumenty z této a dalších prací se staly oporou pro ty, kteří chápali anarchismus jen jako striktně politickou aktivitu, a vylučovali z něj příznivce jiných cest.

teorie

Co je sociální ekologie?

Murray Bookchin

To, co skutečně definuje sociální ekologii jako ekologii "sociální", je její rozpoznání často přehlíženého faktu, že totiž téměř všechny současné ekologické problémy vychází z hluboce zakořeněných problémů sociálních. A naopak, současné ekologické problémy nemohou být dostatečně pochopeny, tím méně vyřešeny, bez rozhodného vypořádání se současnými společenskými problémy. Jedná se, kromě jiných, o konflikty ekonomické, etnické; kulturní a genderové, které jsou jádrem nejvážnějších ekologických výkyvů, kterých jsme dnes svědky, samozřejmě kromě těch způsobených ekologickými katastrofami.

Jestli se tento přístup zdá být příliš sociologicky zaměřený, zvláště pak těm ochráncům přírody, kteří zaměňují řešení ekologických problémů s ochranou pralesů, divoké zvěře nebo ještě častěji s "Gaiou" a "Jednotností" života na Zemi, mohlo by k jejich vystřízlivění pomoci uvědomění faktů. Obrovská ropná skvrna v Průlivu prince Williama, jejímž původcem byl tanker firmy Exxon, pokračující odlesňování sekvojových porostů firmou Maxtam či plánovaný hydroelektrický projekt, jehož výsledkem by bylo zaplavení rozsáhlých lesů v oblasti Quebecu - to je jen několik příkladů, které by nám měly připomenout, že rozhodující bitva o ekologickou budoucnost naší planety bude svedena na sociálním poli.

Aby bylo možno oddělit ekologické problémy od sociálních, je nutno rozložit původce krize životního prostředí na prvočinitele. Způsob, jakým spolu lidské bytosti komunikují v rámci společenského uspořádání, je klíčem k rozpoznání ekologické krize. Jestliže se nám nepodaří rozpoznat podstatu tohoto problému, zcela jistě neuvidíme, že je způsoben hierarchickou mentalitou a třídním uspořádáním, které, skrz naskrz prostupuje společností a vytváří ideu lidské nadvlády nad přírodou.

Jestliže si neuvědomíme, že současná tržní společnost, postavená na imperativu "rozvíjej se nebo zemři", je neosobním, samostatně pracujícím mechanismem, budeme z ekologické krize falešně obviňovat samotnou technologii a populační růst. Budeme nadále ignorovat zásadní příčiny krize: obchod za účelem zisku a expanzi průmyslu. Zanedlouho budeme mít tendenci zaměřovat se pouze na symptomy sociální patologie, ne však na sociální patologii samotnou, a naše úsilí se zaměří k dosažení omezených cílů, jejichž konečný výsledek bude však spíše kosmetický než progresivní.

Vyvstávají otázky, zda se sociální ekologie dostatečně zabývá i lidskou spiritualitou. Na to odpovídám, že součástí první z moderních ekologických teorií byl požadavek zásadní změny duchovních hodnot. Taková změna by znamenala rozsáhlou transformaci převládající lidské mentality na mentalitu doplňování, na základě které bychom naši roli v přírodě chápali jako podpůrnou, tvůrčí a oddanou jiným než výhradně lidským formám života. V sociální ekologii je *přírodní* spiritualita založena na schopnosti ocenit evoluci přírody ve všech aspektech její plodnosti a rozmanitosti.

Sociální ekologie se nikdy nevyhýbala tomu, změnit potřebu radikální změny myšlení ve svém boji za změnu společnosti. Již v roce 1964 končilo první veřejné prohlášení jejích zastánců tímto požadavkem: "Ta část lidského myšlení, která dnes vytváří rozdíl mezi lidskými a jinými formami života podle hierarchie svrchovanosti a podřízenosti, dá průchod pohledu, který se zabývá rozmanitostí v ekologickém slova smyslu, to znamená na základě etiky doplňování." [1] Podle ní by se lidské bytosti doplňovaly s ostatními živými bytostmi a sledovaly by společný cíl, tj. vytvoření bohatší, kreativnější a rozvinutější společnosti. Jejich role by však nebyla "dominantní", ale spíše rolí podpůrného faktoru. Ačkoliv tato myšlenka, svého času vyřčená mezi požadavky za obnovení spirituality světa přírody, prostupuje celou myšlenku sociální ekologie, neměla by být zaměňována za teologii, která povznáší "duševno" nad reálný svět přírody nebo která se ho snaží v přírodě za každou cenu vyhledat. Spiritualita popisovaná sociální ekologií je naturalistická, ne panteistická.

Upřednostňování jakékoliv formy spirituality před sociálními faktory, které ničí všechny její podoby, pokládá vážnou otázku o schopnosti člověka uchopit realitu. V době, kdy trh jako slepý sociální mechanismus mění povrch planety na poušť, pokrývá úrodná pole betonem, otravuje vzduch i vodu a vytváří radikální klimatické a atmosférické změny, již nemůžeme ignorovat působení hierarchické třídní společnosti na přírodu. Musíme se důsledně zabývat faktem, že ekonomický rozvoj, genderová nerovnost a etnická dominance (o zájmech korporací, byrokratů a státu ani nemluvě) mají daleko větší vliv na určování budoucnosti přírodního světa, než jakékoliv formy spirituální regenerace. Tyto formy nadvlády musí být konfrontovány společnou akcí a aktivními sociálními hnutími, která jsou obeznámena se sociálními zdroji ekologické krize, ne však formou spotřeby a investice, kterými se často sama řadí do kolonky "zelený kapitalismus". Žijeme ve vysoce integrované společnosti, která je příliš nedočkavá, aby nalezla nové oblasti komerčního využití a přidala záplavu ekologických frází do svých reklamních letáků.

Společnost a příroda

Začněme vysvětlením, co vlastně myslíme termíny "příroda" a "společnost". Mezi mnoha definicemi přírody, které byly za dlouhou dobu vyřčeny, existuje jedna, která je těžko uchopitelná, protože vyžaduje zvláštní způsob myšlení - takový, který se nesrovnává s tím, co běžně nazýváme "lineární myšlení". Toto "nelineární myšlení" je spíše vývojové než analytické, v techničtější terminologii dialektické spíše než instrumentální. Podle tohoto myšlení je příroda více než překrásným pohledem z vrcholků hor či obrázkem na barevné pohlednici. Takovéto výjevy a znázornění "nelidské" části přírody jsou statické a nepohyblivé. Naší pozornost může například upoutat plachtění jestřába, skok jelena či plíživý pohyb kojota. Čeho jsme v takovém okamžiku opravdu svědky, je kinetika fyzického pohybu, zachycená v dílčím obrazu zdánlivě statické scény. Díky ní věříme ve věčnost jednotlivých momentů v přírodě. Jestliže si dáme tu práci a podíváme se na přírodu jinak než jako na lákavou scenérii, začneme ji vnímat jako plodný, dramatický, bohatý a stále se vyvíjející fenomén. Chtěl bych definovat přírodu jako vyvíjející se proces a jako "totalitu" v rámci tohoto rozvoje. Ta určuje rozvoj od anorganického k organickému, od nerozlišeného a relativně omezeného světa jednobuněčných organismů ke společenství mnohobuněčných živočichů, vybavených nejdříve jednoduchými, později složitějšími a komplexnějšími nervovými systémy, dávajícími jim možnost volby. Horkokrevnost dává navíc živočichům úžasnou schopnost přizpůsobit se i těm nejnáročnějším klimatickým podmínkám.

Obrovské drama přírody je v každém ohledu beroucí dech a budí v nás úžas. Rostoucí subjektivita, přizpůsobivost a rozvíjející se diferenciace činí organismus přizpůsobivějším novému životnímu prostředí a skýtá mu možnost lepšího vybavení pro život, díky kterému může přeměnit své prostředí podle vlastních potřeb. Někdo by mohl začít spekulovat, že samotná potencialita hmoty (nikdy nekončící interakce atomů, která dává vzniknout novým chemickým kombinacím, produkujícím ještě komplexnější molekuly, aminokyseliny, proteiny a v příhodném prostředí i základní životní formy) je neodmyslitelnou součástí přírody. Někdo by také mohl říci, že "boj o přežití", či, použijeme-li Darwinův termín, "o přežití nejsilnějších", dostatečně vysvětluje, proč jsou více přizpůsobivější bytosti schopny lépe se vyrovnat se změnami prostředí než nepřizpůsobivější. Nehledě na tyto spekulace, pravdou zůstává, že toto evoluční drama opravdu proběhlo a je nesmazatelně vryto do miliony let starých zkamenělin.

Pochopení přírody jako nekončící evoluce a ne jako statické scenérie má zásadní důsledky, etické i biologické, pro ekologicky smýšlející lidi. Lidé ztělesňují, alespoň potenciálně, atributy vývoje přírody, který je umístuje do svého kontextu. Nejsou "přírodními vetřelci", abychom použili frázi Neila Everndena, ani "mutanty", kteří se díky své schopnosti vyrábět nástroje "nedokáží smířit s žádným ekosystémem".[2] Nejsou ani "inteligentními blechami", jak tvrdí teroristé bojující ve znamení Gaiy, kteří věří, že Země-Gaia je jedním komplexním žijícím organismem. Tyto neobhajitelné rozpory mezi lidstvím a evolucí jsou stejně povrchní jako misantropní. Lidé jsou velmi inteligentní a sebevědomí primáti, kteří se neodchýlili, naopak dlouhou evolucí vyvinuli z obratlovců a savců. Jsou výsledkem důležitého vývoje k inteligenci, sebeobranným reflexům, vůli, úvaze a schopnosti vyjadřování v mluveném jazyce či gestech.

Lidské bytosti nejsou součástí přírodního kontinua o nic méně než jejich předkové - primáti či savci. Popisovat je jako vetřelce, kteří nemají v přírodním vývoji původ ani místo, nebo na ně pohlížet jako na škůdce, kteří parazitují na vyvinuté planetě stejně jako blechy na psech či kočkách, je špatnou myšlenkou, ne jen ekologickou chybou. Bez jakékoliv známky vý-

voje, jak je to velmi časté u etiků, odděluje toto myšlení člověka od přírody. V případě, kdy je příroda romanticky označována za "divočinu" a je viděna jako opravdovější než výsledky lidské činnosti, se stává ohraničenou doménou, ve které nemá lidská schopnost předvídavosti, inovace a kreativity žádné místo. Pravdou však je, že lidé jsou nejen součástí přírody, ale také výsledkem dlouhodobého procesu její evoluce. Jejich na první pohled "nepřírodní" aktivity, jako například rozvoj vědy a techniky, vytváření přizpůsobivých sociálních institucí, vysoce symbolických způsobů komunikace, estetického vnímání či stavba vesnic a měst, by nebyly možné bez rozsáhlé skupiny faktorů, které se vyvíjely během dlouhé doby, ať již jde o zvětšování kapacity mozku či bipedální chůzi, která osvobodila ruce pro výrobu nástrojů a nošení potravy. Lidský prvek je rozšířením evoluce přírody, která trvala mnoho milionů let. Pečlivější starost o potomky, spolupráce, přeměna instinktivního chování na chování racionální, to vše jsou spíše znaky lidské. Rozdíl ve vývoji těchto znaků u lidí a u ostatních živočichů je ten, že u lidí dosahuje stupně integrace, tedy kultury. Viděno institucionálně - vznik tlup, rodin, kmenů, hierarchie, ekonomických tříd a nakonec států, které u jiných živočichů v přírodě nenajdeme, pokud nepovažujeme například geneticky modulované chování hmyzu za "sociální". Vznik a rozvoj lidské společnosti vrhá světlo na instinktivní způsob chování, pokračující proces "klestění" terénu pro potenciální chování racionální.

Lidské bytosti zůstanou vždy zakořeněny v historii své evoluce, kterou můžeme nazývat tzv. první přirozeností, a během svého života vytvářejí specificky lidské sociální prostředí, které nazýváme druhou přirozeností. Vyškrtnutí této druhé přirozenosti, vytvořené lidmi, jako takové z kontextu přírody nebo její minimalizace, je ignorancí kreativity přírodní evoluce a jednostranným pohledem. Jestliže je "opravdová" evoluce ztělesněna pouze bytostmi jako jsou medvěd grizzly, vlk či velryba, tedy pouze zvířaty, která lidé považují za příjemná a poměrně inteligentní, pak jsou lidé od přírody odtrženi. V momentě, kdy jsou lidé viděni jako vetřelci a paraziti, jsou vlastně odstaveni na vedlejší kolej a nemohou se účastnit vývoje subjektivity a flexibility, která je součástí přírodního vývoje. Vehementnější zastánci vytrhávání lidských bytostí z přírodního kontextu je vidí jako existující nezávisle na přírodní evoluci. Ostatní se jednoduše vyhýbají problému postavení lidí v rámci přírodní evoluce tím, že je staví naroveň s hmyzem. V tomto "buď/anebo" stylu myšlení , tj. že buď je sociální odděleno od organického, nebo nešetrně redukováno pouze na organické, čehož výsledkem je nevysvětlitelný dualismus jako jeden extrém nebo naivní redukcionismus jako extrém druhý. Dualistické pojetí se svým kvazi-teologickým předpokladem, že svět byl stvořen pro lidskou potřebu, je zastřešeno termínem antropocentrismus, zatímco pojetí redukcionistické, s téměř nesmyslným předpokladem "biocentrické demokracie", termínem "biocentrismus". Oddělení lidského faktoru od přírody odhaluje neschopnost myslet organicky a pojmout fenomén evoluce vývojově. Není snad nutno dodávat, že jestliže nejsme schopni pojímat přírodu jinak, než jako "hezkou na pohled", nemohlo by toto výhradně metaforické a poetické pojetí přírody nahradit systematické přemýšlení o ní. Pokud však pojmeme přírodu jako historický fenomén, jako vývojový proces, který dosahuje dalšího a dalšího vývojového stupně, urážíme ji pojetím tohoto procesu jako čistě procesuálního. Vyžadujeme takový způsob myšlení, který rozpozná, že to, "co je", (ve smyslu, že to můžeme na vlastní oči spatřit), se vždy vyvíjí v "to, co není", které je zapojeno do kontinuálního procesu sebeorganizace, ve kterém minulost a současnost, viděny jako rozmanité, avšak sdílené kontinuum, dávají vzniknout novému potenciálu pro budoucnost - stále výraznějšího stupně *celistvosti*. Díky tomuto faktu můžou být příroda i člověk součástmi evolučního kontinua a vývoj člověka může být umístěn do kontextu přírody, a to bez naivních předpokladů, že jeden z nich je "nadřazený" nebo "byl stvořen" pro toho druhého.

Ze stejného důvodu by při procesuálním, dialektickém a organickém způsobu myšlení vznikl problém s vysvětlením vyčlenění sociálního z biologického, druhé přirozenosti z první. V dnešní době se zdá být módním trendem zabývat se ekologicky významnými sociálními otázkami úředníky. Jsou vytvořeny kolonky staré paradigma a nové paradigma, jako bychom se zabývali dluhem a ziskem. Nelibivé termíny jako např. centralizace jsou umístěny do kolonky staré paradigma, zatímco přijatelnější termíny, jako třeba decentralizace do kolonky nové paradigma. Výsledkem toho je vznik sloganů postavených na základě předpokladu "absolutního dobra nebo absolutního zla". To se může zdát krásné na pohled a pro člověka lehce pochopitelné, chybí zde však podnět k hlubšímu zamyšlení nad problematikou. K opravdovému rozpoznání a schopnosti podat vysvětlení sociálních otázek však musíme vědět, jak odvodit jednu myšlenku z druhé a všechny společně pak z celkového vývoje. Co vlastně myslíme pojmem decentralizace a jaký má v lidské historii vztah k centralizaci? Znovu připomínám: procesuální myšlení se musí zabývat procesuální realitou, aby se ubíralo správným směrem, praktickým i teoretickým, aby mohlo úspěšně řešit ekologické problémy. Zdá se, že sociální ekologie stojí ve své snaze o prosazení organického a rozvojového myšlení, které by mohlo pomoci tyto problémy vyřešit, osamoceně.

Sociální ekologie se snaží dokázat, že společnost a příroda jsou evolucí spojeny v jeden celek, který se skládá ze dvou součástí: biologické a "lidské" přírody. Tyto dva faktory sdílí jeden evoluční potenciál k dosažení větší flexibility a subjektivity. Druhá přirozenost je stav, kdy lidé jako přizpůsobiví a velmi inteligentní primáti obydlují přírodní prostředí. Jinak řečeno, lidé si vytvářejí prostředí, které nejvíce vyhovuje jejich založení. V tomto ohledu není druhá přirozenost odlišná od prostředí, které si každý živočich vytváří v závislosti na svých schopnostech a na které se zároveň adaptuje. To se děje v závislosti na eko-komunitě, ve které žije. Velmi zjednodušeně by se dalo říci, že lidé v podstatě nedělají nic, co by se lišilo od boje za přežití u jiných živočichů.

Změny prostředí, které lidé vytvářejí, se ovšem výrazně liší od těch, které vytvářejí ostatní živočichové. Lidé se ke svému prostředí chovají s nezanedbatelnou technickou předvídavostí. Lidské kultury jsou vzdělané, mají bohaté zkušenosti, spolupracují spolu, ale v určitém momentě svého vývoje mohou stanout proti sobě v konfliktu mezi skupinami, třídami, národnostmi, či státy. Ostatní živočichové žijí převážně v ekologických uskupeních, jejich chování je řízeno především instinkty a podmíněnými reflexy. Lidské společnosti jsou stmeleny institucemi, které se však během času radikálně mění. Společenstva ostatních živočichů závisí na své soudržnosti a daných, často geneticky podmíněných životních rytmech. Lidská společenstva jsou zčásti řízena ideologickými faktory a často se díky těmto faktorům od základu mění.

Z toho důvodu lidé, vzniklí z organického procesu evoluce, iniciují pouhou silou své podstaty a touhou přežít, sociální evoluci, která zahrnuje především jejich vlastní organický vývoj. Zůstávajíc dlužni své přirozené inteligenci, schopnosti komunikace, organizace, institucionalizace a poměrně velkému prostoru pro instinktivní chování, přetvářejí lidé své životní prostředí stejně jako ostatní živočichové k tomu účelu, aby mohly vyniknout jejich biologické vlastnosti. Právě jejich biologická výbava jim dnes umožňuje zapojit se do sociálního vývoje. Není tak docela pravdou, že se lidské chování principiálně liší od chování zvířat nebo že lidé "dědí" problematické ekologické chování. Spíše je pravdou, že sociální vývoj, kterým vystupují ze své biologické podstaty, se často stane problematickým pro jiné živočichy a pro ně samotné. Vznik těchto problémů, ideologie, které vytvářejí, rozsah, v jakém zasahují do přírodní evoluce nebo ji narušují a způsobují tak škody planetě, je srdcem moderní ekologické krize. Druhá přirozenost, která zdaleka nenaplňuje lidský potenciál, je prosévána rozpory, antagonismy a střety zájmů, které narušují unikátní lidskou vývojovou kapacitu. Nesou v sobě jak nebezpečí rozpadu biosféry, tak, při dalším vývoji směrem k ekologické společnosti, i kapacitu potřebnou ke vzniku zcela nového ekologického uspořádání.

Bohužel, v češtině jsou dostupné převážně jeho práce z tohoto období, věnované spíše Bookchinovu pohledu na vnitřní problémy anarchistického hnutí, spíše než jeho eseje o ekologických problémech a jejich řešeních. Doufáme, že se nám tento překladatelský dluh podaří splatit a zatím otiskujeme jednu z jeho prací, vymezující základní pojmy a přístupy sociální ekologie.

ze světa

Mezinárodní anarcho-komunistická deklarace

Quebec 2001

Proti kapitalistické globalizaci! Za svobodu, samosprávu a socialismus!

V dubnu 2001 se v Quebeku na třetím Americkém summitu sejde 34 hlav amerických států s výjimkou Kuby. Jednání na summitu povzbudí snahy na vytvoření Americké zóny volného obchodu (FTAA) do roku 2005. Tato úmluva rozšíří jinou již přijatou úmluvu, Severoamerickou zónu volného obchodu (NAFTA), od Kanady po Tierra del Fuego. NAFTA již měla smrtící následky pro Mexiko, nemluvě o ráně zasazené dělníkům v Kanadě a ve Spojených státech. Díky tomuto příkladu již teď můžeme vidět katastrofální důsledky, které pro bude FTAA mít pro latinskou Ameriku.Zóny volného obchodu jsou mistrovské dílo globalizace. Deregulace a otevírání trhů se děje odstraňováním "bariér volného obchodu" jako jsou zákony chránící životní prostředí a práva pracujících. A dále, tyto dohody přispívají k privatizaci všeho, včetně nezbytných služeb jako zdravotnictví a vzdělání. Fenomén globalizace nebere ohled na drtivou většinu lidí, jeho cílem je obohacení hrstky nových "pánů světa," jmenovitě finančníků a velkých kapitalistů. Jde o globalizaci vykořisťování a drancování, stejně tak ekonomického jako ekologického. Nezaměstnanost, nebezpečné pracovní podmínky, chudoba a nespravedlnost byli globalizovány!

A teď chtějí, abychom věřili, že tohle všechno je nevyhnutelné. Ale my odmítáme přijmout osudovost kapitalistické logiky. Odmítly jsme ji Seattlu, Praze a Nice. A v Quebeku v dubnu 2001 ji odmítneme znovu! Bojujeme za rovnostářskou společnost bez hranic, bez tříd, bez sexismu a bez rasismu - samosprávnou společnost kde lidé dávají podle svých možností a berou si dle svých potřeb. Tato bezstátní společnost bude svobodná a založená na solidaritě, na přímé demokracii. Svoboda, spravedlnost a důstojnost je možná!

Za anarcho-komunistickou společnost!

Northeastern Federation of Anarcho-Communists / Federation des Anarcho-Communistes du Nord-Est (United States, Canada)

Přivítání pro Prodiho

Předseda Evropské komise Romano Prodi, jednoho z vrcholných orgánů Evropské unie, přijel 14. března navštívit polský Lublin. Uvítání mu připravili místní anarchisté, kteří na jeho limuzínu házeli vejce a přitom skandovali hesla proti EU. Oba vajíčkovrhači byli zatčeni.

Ples v opeře - represe a násilí ze strany policie

Zatímco demonstranté podporovaní vládou blokují česko-rakouské hranice, police vyhlásila že proti anarchistům protestujícím proti vládě bude tvrdě zakročeno a že jakémukoliv blokování ulic během snobského plesu v opeře bude zabráněno.V úterý 22. února si tak policie užila orgie násilí: demonstranté byli doslova uhnáni a každý, kdo byl jen trošku pomalejší byl zmlácen. Někteří anarchisté se proti násilí ze strany police bránili házením lahví, kamenů, pytlíků s barvou a stavěním barikád.V davu byli poznáno několik pravicových chuligánů a také tajných policistů oblečených jako "typičtí anarchisté." Minimálně 42 lidí bylo zatčeno. Police si dala záležet na počítání svých zraněných (i když Ti měli jen namožené prsty od bití aktivistů) a zranění demonstranté nebyli vůbec zmíněni. Cílem bilo zbít co nejvíce lidí - police v afektu zbila i několik náhodných kolemjdoucích a novinářů. Celkový počet zraněných není a nebude znám - zranění demonstranté nemůžou obvinit policii, neboť by byli sami obviněni z křivého naříčení.

Největší Rakouské noviny začali s propagandou proti demonstrantům již den před protesty. Policie, jako mnohokrát před tím, vyhlásila, že ví o německých profesionálních demonstrantech. Média psala o "tradičních demonstracích proti plesu v opeře", ačkoliv tato "tradice" byla přerušena před několika lety. Loni zde byl antifašistický karneval, ale krvežíznivá média by raději viděla militantnější demonstrace z přelomu 80tých a 90tých let.

V pátek v pět hodin ráno policie zaútočila na autonomní centrum Ernst Kirchweger Haus EKH. Těžce ozbrojení policisté v neprůstřelných vestách a helmách vylomili dveře a vyvedli jeho obyvatele, některým mířili zbraní na hlavu. Většina policistů byla z protiteroristické jednotky WEGA, známé svými sympatiemi ke krajní pravici. Policie prohledala všechny pokoje a zničila několik kusů nábytku, jeden monitor a téměř všechny dveře. Na prohledávání domu se podílelo několik maskovaných tajných policistů, těch samých kteří se zúčastnili demonstrací jako provokatéři. Obyvatelům centra bylo vyhrožováno. Policie později dům opustila bez zatýkání či vznesení obvinění.

Schůzka G20 konfrontována anarchisty v Turecku

19. února si dala jedna z organizací globální elity dostaveníčko v Turecku. Cílem bylo transformovat Turecko do role mostu, který otevře nové trhy v Asii a na středním východě. Turecko, jako člen G20, se stalo novým cílem MMF pro jeho strukturálně úpravné programy a turecká vláda tyto úpravy vedoucí pouze k větší chudobě podporuje. Ve dvanáct hodin se demonstrace, svolaná Anarchistickou platformou (sdružení tří organizací, Federace anarchistické mládeže, Bezvládí a Sociálně-ekologická transformace), vydala k hotelu kde se mítink konal. Cestou byly skandovány antikapitalistická hesla.

Před hotelem byly vybaleny anarchistické vlajky a protikapitalistické a anarchistické transparenty. Na budovu soudu byla házena vajíčka a mince se slovy "když chcete peníze, tak tady je máte." Po přečtení tiskového prohlášení napadla shromáždění policie a zatkla 52 účastníků. Během zatýkání bylo skandováno heslo "zabijeme G20" a odpor pokračoval i v policejních autonech. Zatknutí anarchisté pokračovali

Sociální hierarchie a dominance

Jak je tedy možné, že se sociální skupiny, třídy a jiné kulturní fenomény mohly vyčlenit z biologických uskupení? Máme důvod se domnívat, že když se biologické faktory jako linearita, genderové rozvrstvení a věkové rozdíly pomalu institucionalizovaly, jejich sociální aspekt byl poměrně rovnostářský. Později si však vyžádaly hierarchické a ještě později vykořisťovatelské třídní uspořádání. Linearita a pokrevní svazky jistě v pravěku tvořily základ rodiny. A nejen to. Později sdružily rodiny do tlup, kmenů a rodů, které skrze mezikmenové svazky vytvořily nejstarší společenský horizont našich předků. Více než u ostatních savců, samotný fakt reprodukce a mateřské péče stmelil lidi dohromady a vytvořil silný pocit sounáležitosti a skupinové solidarity. Muži, ženy i děti se stali součástí poměrně stabilního rodinného uspořádání, založeného na vzájemném respektu.

Ti jedinci, kteří nebyli součástí tlupy, rodu či kmene, byli pokládáni za cizince a podivíny a jako takoví byli buď vřele uvítáni a pohoštěni nebo uvrženi do otroctví a následně zabiti. Jaké chování existovalo, bylo dáno souborem nepsaných zákonů, které byly pravděpodobně děděny odnepaměti. To, co dnes nazýváme morálkou, pravděpodobně vzniklo přijetím takovýchto zákonů celou komunitou. Etické chování, jak ho známe dnes, se objevuje až s příchodem klasických starověkých civilizací. Krok od slepého dodržování zvyklostí k život určující morálce a konečně i k racionální etice je záležitostí vzniku měst a rozvoje urbanismu. Až humanismus, který se oddělil od biologické podstaty krevních svazků, začal uznávat "podivíny" všeho druhu a formuloval společnost jako společnou existenci lidských bytostí spíše, než jako uzavřený etnický a folklorní celek, komunitu obyvatel spíše než příbuzných.

V původním sociálně tvárném světě, který stále musíme objevovat, byla většina lidských biologických vlastností přetransformována z přísně naturalistických na sociální. Ve vyvíjejících se společenských skupinách, které vznikaly v dobách nejstarších obyvatel planety, udávala neznalost psaného jazyka vyšší společenský statut starším jedincům, protože to byli právě oni, kdo byli nositeli tradičních znalostí jednotlivých skupin a příbuzenských vztahů a kdo ukládal nepřekročitelná tabu. Věřilo se, že oni jsou jediní, kdo znají způsob přežití, který musí dodržovat staří i mladí jedinci. Genderová rozvrstvenost byla pomalu přetvářena na sociální uspořádání, dnes známé jako patriarchát. Ženy vytvořily samostatnou skupinu se specifickým zaměřením (sběr, péče o děti), vlastní víru a hodnotový systém, zatímco muži vytvářeli skupiny lovecké a válečnické, také s vlastními vzorci chování, zvyky a ideologií.

Ze všeho, co víme o sociální adaptaci biologických faktorů příbuzenství, věku a genderu, nemáme důvod pochybovat, že lidé žili v rovnoprávné společnosti. Všechny zúčastněné skupiny se navzájem podporovaly, aby společně vytvořily relativně stabilní celek. Nikdo se nesnažil sám sebe privilegovat, ani neovládal ostatní v běžných záležitostech. Avšak v průběhu doby, kdy se biologická podstata, typická pro každou lidskou skupinu, přetvořila na sociální instituci, se tyto instituce samy přetvářely a dosahovaly různých stupňů pokročilosti, až vyústily v hierarchické struktury, založené na příkazech a poslušnosti. Hovořím zde o historickém trendu, který nebyl předurčen žádnou nadpřirozenou silou či náboženstvím, trendu, který často nepřekročil vývojový stupeň domorodých či preliterárních společností. Nejsme však schopni říci, jakým směrem by se společnost vyvíjela, kdyby ženské hodnoty, spojené s přírodou a péčí, převážily nad mužskými, definovanými kořistnictvím a agresivitou.

Ve svých počátcích nenesla hierarchie pravděpodobně takové ostré znaky, které získala během historického vývoje. Stařešinové nebyli v počátcích gerontokracie jen slepě uctíváni pro svou moudrost, byli zároveň mladými členy kmene milováni a jejich chování bylo často napodobováno. Můžeme počítat s přibývající přísností a ostrostí stařešinů v pozdějších gerontokraciích, když budeme předpokládat, že s ubývajícími silami a přibývající závislostí na dobrodiní komunity se u nich projevila touha po vlastnictví majetku jako zaopatření pro případ nouze spíše než u kteréhokoliv jiného člena komunity. V každém případě fakt, že gerontokracie byly nejstaršími formami hierarchické společnosti, bezpečně dokazují kmeny australských domorodců, kmeny východní Afriky a indiánské kmeny obou amerických kontinentů. Antropolog P. Radin dodává, že "i ve sběračských společnostech měli jedinci starší 50ti let mnoho specifických privilegií a velký podíl moci, přičemž privilegia nemusela být nutně v zájmu celého kmene".[3] Mnoho kmenových rad po celém světě bylo radami starších, institucemi, které nikdy zcela nevymizely, i když byly často nahrazeny radami válečníků a královstvími, což potvrzuje i přetrvání slova "stařešina" až do dnešní doby. Patricentrita, společenské uspořádání, ve kterém mužské principy, instituce a vzorce chování převažují nad ženskými, pravděpodobně následovala hned po gerontokracii. Tento přechod však nemusel být tak drastický, jak by se mohlo zdát, alespoň v preliterárních a raných domorodých společnostech spíše domáckého charakteru, kde byl centrem života domov a rodina, tedy doména ženská. Zde se nejednalo o tzv. "mužův dům", který je znám z kmenových společenstev. Mužská vláda na sebe bere tvrdou a donucovací formu patriarchátu, společenského uspořádání, v němž má nejstarší muž právo rozhodovat o životě a smrti každého člena společnosti. Ženy jsou hlavním terčem projevů patriarchovy nadvlády. Synům, stejně jako dcerám, je přikazováno jak se chovat, za koho se oženit/vdát a v případě neposlušnosti mohou být na rozkaz patriarchy zabiti.

Vzrůstající populace, pustošící tlupy cizinců, jejichž migrace mohou být provázeny suchem a neúrodou nebo jinými nepříhodnými podmínkami a vendety všeho druhu jsou běžnými příčinami nenávisti a války, které vytváří novou veřejnou sféru, koexistující se sférou ženskou, tu však velmi rychle odsouvá do ústraní. S počátkem využití pluhu taženého

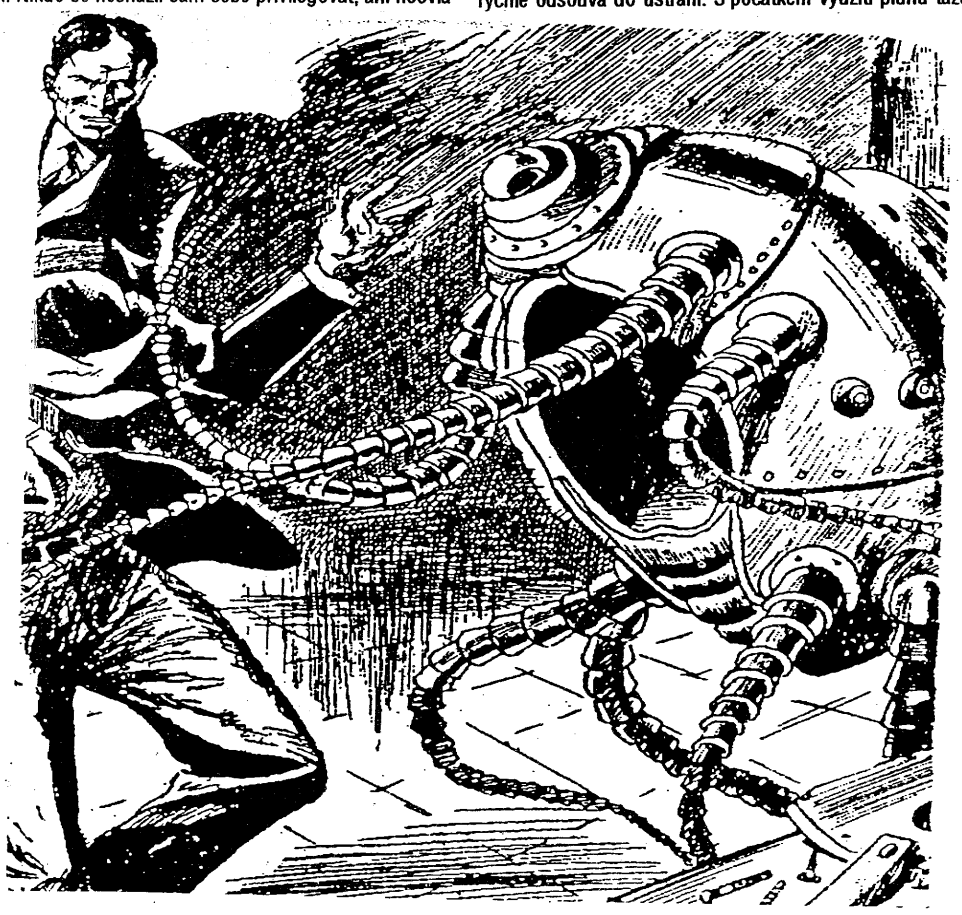

dobytkem začíná muž nabourávat zemědělskou a zahradnickou sféru ženy, která používá pouze jednoduchou rycí hůl, jejíž ekonomická dominance ve skupině je tak ukončena. Válečnické skupiny a kmeny završují mužskou nadvládu až na stupeň vytvoření nového hospodářského a kulturního uspořádání. Mužská nadvláda se stává extrémně výraznou a předznamenává svět řízený mužskými elitami, které nevládnou pouze ženám, ale i ostatním mužům.

Proč hierarchie vzniká, je jasné: věková nerovnost, vzrůstající populace, přírodní katastrofy, technologické změny, které staví do popředí mužskou aktivitu lovu a péče o zvířata před ženskou zemědělskou aktivitu, růst veřejné společnosti, šíření válek. Vše slouží k vyvýšení mužské zodpovědnosti nad ženskou. Marxističtí teoretici vyčleňují ze společnosti technologické výhody, aby jimi vysvětlili vznik elity a vykořisťování vládnoucí třídou. To však nevysvětluje fakt, že se v mnoha společnostech, které žily v hojnosti a dostatku, tento model elity nevyvinul. Že jsou tyto podmínky nutné ke vzniku elit a tříd, je jasné, Aristoteles to poznamenal již před dvěma tisíci lety. Stojí za zmínku, že hierarchická nadvláda, jakkoliv omezující, nesmí být zaměňována s třídním vykořisťováním. Hierarchická dominance se často projevuje ve vztahu muže a ženy, manžela a manželky, mládí a stáří. V kmenových společnostech, kde převážná část autority připadá náčelníkovi, který je však spíše rádcem než vládcem, si tento musí získat uznání komunity jednáním s ní a v případě znelíbení se ho komunita může jednoduše ignorovat nebo sesadit. Mnoho náčelníků si získává prestiž, nutnou k podpoření své autority, rozdáváním darů, často ze svého osobního vlastnictví. Respekt velkého procenta náčelníků nebyl získán diktováním podmínek, či projevem síly a násilnostmi, ale jejich velkou štědrostí.

Třídy sledují jiné linie. Zde bývá moc získána většinou hromaděním majetku, ne jeho rozdáváním, vláda je zajištěna psychickým či fyzickým nátlakem, ne přesvědčováním a zárukou autority je stát. Fakt, že je hierarchie ukotvenější než třída, může být vysvětlen například tím, že ženám bylo vládnuto po tisíciletí a bez výrazných změn i v třídních společnostech. Ze stejného důvodu neexistuje záruka, že zrušením tříd a odstraněním ekonomického vykořisťování padnou i vyvinuté hierarchie a systémy založené na nadvládě.

Ve společnostech bez hierarchického uspořádání, dokonce však i v některých hierarchických, je lidské chování řízeno základními zvyklostmi a nepsanými zákony. Nejdůležitější roli hrál v těchto zákonech právo "neredukovatelného minima" (abychom citovali Radinovo vyjádření)[4], podle kterého má každý člen komunity právo na svůj podíl majetku nezávisle na množství vykonané práce. Odepření jídla, přístřeší a základních životních potřeb z důvodu slabosti či lehkovážného chování by bylo viděno jako upírání práva na život. To fungovalo i ve společnostech, kde zdroje a materiály potřebné pro celou skupinu byly v soukromém vlastnictví: věci, které nebyly využity jednou skupinou, mohly být v případě potřeby využity skupinou druhou. Nevyužitou půda, sad, dokonce i nástroje a zbraně, pokud byly ponechány bez povšimnutí, mohl v případě potřeby využít jakýkoliv člen komunity. Vzájemná pomoc, velmi sociální chování zaručovaly rozdělení práce a sdílení předmětů, takže jedinec či rodina mohli očekávat od komunity pomoc, pokud by se od nich odvrátilo štěstí. Tyto nepsané zákony se zakořeněly tak hluboko do společnosti, že dlouho přežily dobu úpadku hierarchie a její nahrazení třídní společností.

Myšlenka ovládnutí přírody

Příroda ve smyslu přírodního prostředí, ze kterého člověk čerpá předměty nutné k přežití, často nemá význam pro preliterární národy. Ty, ponořeny do přírody jako do "vesmíru" svých životů, jí nepřikládaly žádný specifický význam, přestože pořádaly animistické rituály a chápaly svět kolem sebe jako osu života a sami sobě přisuzovaly vlastnosti jiných živočichů. Není snadné najít slova, která by vyjadřovala pojetí přírody domorodými lidmi, pokud v jejich jazycích vůbec taková slova existují.

Se vzestupem hierarchie a lidské navlády se už plodiny nepěstují v přesvědčení, že příroda je svět existující sám o sobě, ale že jde o hierarchickou organizaci, která může být ovládnuta. Studium magie to jasně potvrzuje. Staré formy magie neviděly přírodu jako samostatný svět. Jejich vize byla taková, že šaman, ve spojení s "velkým duchem", může zajistit úrodu či úspěšnost lovu. Později se magie stává instrumentální modlitbou lovce. Jestliže mohou být nejstarší formy magie považovány za nehierarchické a rovnostářské, pak pozdější formy animismu nesou znaky více či méně hierarchického pohledu na přírodu a, zatím latentní, touhu ji ovládnout.

Musíme zdůraznit, že myšlenka ovládnutí přírody vychází z ovládání člověka člověkem a z uspořádání přírody do tzv. "řetězce života" (nehybné koncepce, která nemá vztah k teorii evoluce života k pokročilejším formám subjektivity a přizpůsobivosti). Biblické vnuknutí, které Adamovi a Noemu přikázalo vládnout nad vším živým, bylo především výrazem sociálního rozdělení. Představa o ovládnutí přírody může být překonána pouze vytvořením společnosti bez třídního a hierarchického uspořádání, které nutí lidstvo k poslušnosti v soukromém i veřejném životě. Tyto hodnoty a snahy vymizí, pokud jim nebude dán statut objektivní instituce, způsobu, jakým spolu lidé komunikují, který se projevuje v realitě každodenního života péčí o děti počínaje a pracía zábavou konče. Dokud budeme žít ve společnostech postavených na hierarchii a ekonomických třídách, nikdy se nezbavíme nadvlády, jakkoliv se ji budeme snažit zamlžit rituály, zaklínadly, eko-teologiemi a přijetím způsobu života, který je zdánlivě v souladu s přírodou.

Myšlenka ovládnutí přírody má historii tak dlouhou, jako samotná hierarchie. Již v 7000 let starém mezopotamském Eposu o Gilgamešovi poráží hrdina ve své touze po nesmrtelnosti bohy setnutím jejich posvátných stromů. Odyssea je cestopisem řeckého válečníka, spíše mazaného než heroického, který úspěšně potírá pohanská božstva, která helénistický svět zdědil po svých předcích. To, že elitářské společnosti zdevastovaly velkou část středozemí a horských oblastí Číny, nám poskytuje dostatečný důkaz toho, že hierarchické společnosti začaly s plundrováním a přeměnou planety již dávno před vznikem moderní vědy, "lineární" racionality a průmyslové společnosti, které jako původce jmenuje moderní ekologické hnutí. Sociální ekologie odmítá ignorovat fakt, že škody, které elitářská společnost způsobila přírodnímu světu, se více než rovnají těm, které způsobila lidstvo. Nepřehlíží ani fakt, že osud člověka kráčí ruku v ruce s osudem zbytku živého světa.

Zákon neredukovatelného minima, právo na přežití pro každého a vzájemná pomoc nemohou být ignorovány, jakkoliv znepříjemňující se mohou tyto problémy způsobené lidskou "druhou přirozeností" zdát. Tyto nepsané zákony jsou součástí celého historického vývoje a téměř explosivně se projevily v povstáních, od revolt ve starověkém Sumeru až do současnosti. Mnoho u nich požadovalo obnovení pečovatelských a komunitních hodnot, které se ocitly pod tlakem elitářského a třídního systému. I přes armády, potulující se válečnými krajinami, výběrčí daní, kteří ničili prosté vesnické obyvatele a každodenní ponižování, kterému byli vystaveni dělníci od svých dohlížitelů, však život komuny a jeho hodnoty těmto tlakům odolávaly a mnohé z nich se udržely. Orientálním despotům ani feudálním pánům se je nikdy nepodařilo vymazat ze životů vesnických obyvatel či obyvatel měst s nezávislou řemeslnou výrobou. Ve starověkém Řecku, náboženství založená na přísnosti a upjatosti. především však na racionální filozofii, která odmítala zatížení myšlení a politického života extravagantními požadavky, směřujícími ke snížení potřeb a omezení lidské chtivosti po hmotném majetku. Sloužily ke zpomalení tempa technického rozvoje až do bodu, kde by se nová tvář technické výroby citlivě integrovala do vyvážené společnosti. Středověké trhy byly skromnou, většinou lokální záležitostí, v rámci které cechy přísně kontrolovaly ceny, konkurenci a kvalitu zboží vyráběného svými členy.

Expanduj nebo zemři !

Ale stejně tak jako hierarchická a třídní uspořádání směřovala k získání vlastní hybné energie a proniknutí celou společností, tak i trh začal žít vlastním životem a rozšířil svůj dosah i mimo ohraničená území do vnitrozemí rozsáhlých kontinentů. Výměnný obchod upustil od svého původního účelu zajišťovat skromné potřeby zničením, omezení zavedených cechy nebo morálními a náboženskými restrikcemi. Nejen že ukládal vysoké nároky technice rozvíjejícího se trhu, ale stal se také tvůrcem zcela nepotřebných potřeb a dal nesmírný podnět rozvoji spotřeby a technologie. Nejdříve v severní Itálii a evropských nížinách, později, ještě efektivnější, v Anglii, kde během 17. a 18. století výroba výhradně za účelem prodeje a zisku, rychle odstranila všechny kulturní a sociální bariéry, které bránily rozvoji trhu.

Koncem 18. a počátkem 19. století začala nová průmyslová třída se systémem továren a předsevzetím neomezené rozpínavosti dobývat celý svět a nakonec prostoupila i většinu aspektů osobního života. Na rozdíl od feudální šlechty, která milovala svá sídla, neměla buržoazie žádný domov kromě trhu a bankovního sejfu. Jako třídě se jí podařilo přeměnit většinu světa na "města" továren. Podnikatelé antického a středověkého světa investovali nahromaděné jmění do půdy a žili spokojeně jako nižší venkovská šlechta. Na straně druhé průmysloví kapitalisté moderního světa přivedli na svět ostře konkurenční trh, který nejvýše hodnotil průmyslovou expanzi a obchodní moc, která z ní vyplývala, a který fungoval tak, jako by růst byl jediným cílem sám o sobě.

V sociální ekologii je klíčovým poznání, že růst průmyslu není výsledkem samotné změny kulturního náhledu, tím méně pak vlivu racionální vědy na společnost. Nejvíce vychází z přísně objektivních faktorů, rozvířených expanzí samotného trhu, faktorů, které odporují morálnímu přesvědčení a snahám a etickému myšlení. Vedle úzkého spojení mezi kapitalistickým a technickým rozvojem, je kromě nelidské konkurence, která ho definuje,

ve skandování, bušili do oken a mávali anarchistickými vlajkami z oken. Během zatýkání a v antonech policie použila násilí. Fotografie z akce naleznete na http://anarsi.cbj.net

Mezinárodní den žen v Polsku

V předvečer mezinárodního dne žen se ve Varšavě konala feministická demonstrace, na které se sešlo okolo 200 žen a stovky mužů, včetně několika homosexuálních aktivistů. Feministky ze skupiny KURWA nesli transparent s heslem "Žádný bůh, žádný pán, žádný manžel." Součástí demonstrace bylo také vydařené pouliční divadlo. Několik žen (jenž nebyly anarchistky) nesli pikety s portréty žen-rebelek, včetně Emmy Goldmann a Lucy Parsons.

Proti této demonstraci se také konala proti-demonstrace, kterou tvořil jeden člověk stojící přes ulici s piketou "Feminismus = antisemitismus."

Rakouská vláda je neonacistická!!

V den ročního výročí inaugurace vlády s účastí Haiderových Svobodných (FPO) v Rakousku se ve Vídni konala velká protivládní demonstrace, na které se sešlo asi 8 - 10 000 lidí. Ti se snažili upozornit na to, že ačkoliv Evropská unie odvolala své sankce a tak rakouskou vládu v podstatě zlegitimizovala a dostala ze zájmu světové veřejnosti, hnědé zabarvení zde zůstává. Od kolegů z "Růžové antify Vídeň" nám došlo několik alarmujících zpráv, z nichž vybíráme tři nejzajímavější:

21. ledna se ve Vídni konal novoroční mítink FPO. Na něm byl představen kandidát do vídeňských voleb: Helene Partik-Pable. Pro rakouské antifašisty nikoliv nová tvář - tato žena je známá svými rasistickými a antisemitistickými výroky. Po smrti Marcuse Omofumy, deportovaného emigranta udušeného policií, která mu před tím přelepila ústa lepící páskou, během rozpravy v parlamentu řekla: "Jen se zeptejte policie jací jsou černoši z Afriky! Nejen že vypadají jinak, jak dnes bylo řečeno, ale oni také jsou jiní, obzvláště velice agresivní. Je to v povaze těchto lidí."

Její první předvolební krok byla iniciativa v parlamentu, kde navrhovala kriminalizovat lidi protestující proti vládě. Kromě toho požadovala zakázání maskování na demonstracích.Během mítinku se také projevil Joerg Haider. Nejdříve navrhl zakázat pochody vládních oponentů. Později opět ukázal své sympatie k neonacistům,když prohlásil: "Zatímco malý Schimanek je odsouzen na osm let za to, že si udělal malý vojenský trénink, sympatizant RAF se možná stane zahraničním jednatelem." Tzv. malý Schimanek, Hans-Joerg Schimanek Jr. je syn jednoho z politiků FPO. Sám sebe označuje za národního socialistu a byl fuhrerem neonacistické organizace VAPO (jenž byla později zakázána), kde se také podílel na vojenském výcviku. Odsouzen byl za nezákonné držení zbraní a za nabádání k násilí. Během "nedůležitého vojenského tréninku" například vyučoval jak zabít protivníka proříznutím hrdla.

Na prvního máje v rove 1999 byl policí zabit deportovaný uprchlík Marcus Omofuma. Policie ho během převozu a letu svázala a ústa mu přelepila lepící páskou. Při přistání v Bulharsku pak policejní ostraha zjistila, že Marcus zemřel. Bulharští experti provedli ohledání těla a za příčinu smrti stanovili udušení v následku převázání úst lepící páskou a svázání hrudníku. Vyšetřovatelé případu v Rakousku však nyní oznámili, že příčinou smrti byla srdeční slabost. O třetí znalecký posudek byli požádáni němečtí odborníci.

Fašisté zaútočili na anarchisty v Istanbulu

Druhého března v 13:45 zaútočilo u vchodu do Istanbulské střední školy organizované fašistické komando ozbrojené břitvami, noži a železnými tyčemi na několik anarchistů. Tři z nich byli vážně zraněni, jednomu museli být amputovány dva prsty. Útok byl naplánován synem člena strany Národního hnutí (MHP), též známé jako Šedí vlci.

Fašisté v Turecku se snaží získat kontrolu nad životy mladých lidí, diktovat jim co si mají oblékat, jaké nosit účesy a náušnice. Tento útok byl jen dalším v řadě, snažící se potlačit mladé anti-autoritáře bojující za svobodu.

Připravil PAVEL HOUDEK

Mexičtí studenti proti Světovému ekonomickému fóru

Na konci února se v letovisku Cancún na mexickém poloostrově Yucatán sešli zástupci vlád a světových finančních trhů na dvoudenní zasedání Světového ekonomického fóra (WEF), aby projednávali údajné "výhody" volného obchodu v oblasti sociálního rozvoje. Protestovat proti nim vyšlo do ulic asi na dvě stovky demonstrantů, z nichž většinu tvořili mexičtí studenti. Pochod šel po hlavní třídě letoviska a provolávala se hesla proti kapitalismu a proti antidrogovému Plánu Kolumbie podporovanému USA. Bohužel policie zastavila demonstranty ještě daleko před hotelem, kde se jednání WEF odehrávalo. Při střetech aktivistů s policií bylo zraněno asi třicet osob. **TT**

CHYSTANÉ AKCE

13. 4. - benefit pro EF! a Climate Chaos, vystoupí Flow shot + Luca Brasi, po koncerte DJs + promítání a party + distribuce materiálů + přednáška - klub 007 Strahov - start 19 hod.

21. 4. - Cabaret Voltaire fest - Action, Dread 101, PVA, Podivná formace, Swinger club, VZJB, Yourself - Otevřený svět - Litvínov - od 19 hod.

1. 5. - Proběhnou v Praze a v Brně prvomajové demonstrace Československé anarchistické federace, Solidarity a Antifašistické akce. Pro bližší info volejte 0605-903 098.

1. máj ČSAF
od 11.00
Palackého náměstí

5. 5. - Havlíčkobrodský punkminifestival - Wollongong, Razie, Jaksi Taksi, Primitive Plebs, Red Insect, Bad Goodies and Good Baddies, Sněžná slepota, Lyssa, Vnitřní faktor, TDO - MC Vagon, Havlíčkův Brod - od 16hod - info: 0607-518722.

10. 5. - benefit pro Ulice lidem! - Reclaim the streets ČR a streetparty v Praze 16. června + promítání nejnovějšího filmu ze zářijových akcí + přednáška - klub 007 Strahov - start v 19 hod.

16. 6. - Street party v Praze - pořádají Ulice lidem!, od 12:00 na Palackého náměstí.

9. - 11. - protesty proti IDET - veletrh zbrojní techniky v Brně. 9. -10 diskusní forum o militarismu súčastí antimilitaristů a matek vojáků z celého světa. 11. 5. - demonstrace a koncert - pořádá NESEHNUTÍ, kontakt: 05-43245342.

nejpřiléhavějším imperativem kapitalistického pojetí trhu potřeba růstu a vyhnutí se smrti v rukou krutého rivala. Klíč k naplnění tohoto zákona života a přežití je expanze a větší zisk, který by mohl být investován do další expanze. Rozvoj, našimi předky dříve definován jako víra v evoluci lidské vzájemnosti a spolupráce, je nyní definována jen ekonomickým růstem.

Snaha a dobré záměry mnoha ekologických teoretiků redukovat ekologickou krizi na kulturní spíše než sociální problém se může stát zatemňující. Podnikatel/ka může být jakkoliv ekologicky uvědomělý, faktem však zůstává, že jeho/její přežití na ekonomickému trhu vylučuje smysluplnou ekologickou orientaci. Zahrnutí ekologických praktik a myšlení do svého programu staví podnikatele do opozice a oni musí čelit obrovskému znevýhodnění tváří v tvář konkurenci, především takové, která postrádá jakékoliv ekologické myšlení a vyrábí za nejnižší ceny za účelem dosažení co nejvyššího zisku pro svou další průmyslovou expanzi.

Ekologická hnutí a ideologie pouze moralizují a vykládají o zkaženosti naší anti-ekologické společnosti vyzývají ke změně v osobním životě a přístupu, jejich požadavky však neobsahují tolik důležitou společenskou změnu. Korporace jsou dnes školeny v umění, jak dobře prezentovat své ekologické image. Například firma Mercedes-Benz ve svém dvoustránkovém letáku, ozdobeném paleolitickou malbou bizona, píše: "...musíme pracovat na tom, abychom vytvořili udržitelný rozvoj, který by péči o životní prostředí zahrnoval do výroby nových produktů".[5] Takovéto klamavé zprávy jsou běžné například v Německu, jednom z nejhorších znečišťovatelů přírody v západní Evropě. Tento způsob sebeprosazující reklamy je běžný také v USA, kde hlavní znečišťovatelé životního prostředí tisknou letáky, podle kterých je pro ně "Každý den dnem Země!".

Politika, kterou prosazuje sociální ekologie, netvrdí, že morální a duchovní změny ve společnosti jsou zbytečné, ale že struktura moderního kapitalismu je nemorální a odporuje všem morálním zásadám. Moderní trh má vlastní směrnice, které se neohlíží na toho, kdo řídí auto s jeho produkty. Směr, kterým se ubírá, nezávisí na etických faktorech, ale na nesmyslných zákonech - Zásobuj a vymáhej, rozvíjej se nebo zemři, sněz nebo budeš sněden. Jeho ustálená rčení jako např. "byznys je byznys" nám na rovinu říkají, že etické, náboženské psychologické a emocionální faktory nemají v neosobním světě výroby, zisku a rozvoje žádné místo. Je velmi zavádějící domněnkou, že můžeme zbavit tento materialistický, mechanický svět jeho objektivistického charakteru, že můžeme změnit jeho tvrdá pravidla spíše, než se jej pokusit transformovat.

Společnost, jejíž motto je "Expanduj nebo zemři!", má nutně ničivý ekologický dopad. V podmínkách imperativu růstu, který je výsledkem tržní konkurence, by znamenalo málo nebo vůbec nic, kdyby byla dnešní populace zredukována na pouhý svůj zlomek. Pokud musí podnikatelé expandovat, aby přežili, potud budou média, která živí bezmyšlenkovitou spotřebu, mobilizovat ke zvýšení nákupu zboží bez ohledu na jeho potřebnost. Pak by bylo podle veřejného mínění nepostradatelné vlastnit dva nebo tři exemplář od každého spotřebiče, automobilu, elektrického přístroje, atd., i když jeden by byl více než dostačující. Navíc bude armáda nadále vyžadovat nové, účinnější smrtící zbraně, od kterých bude každoročně požadovat nejnovější model.

Ani "lehké" technologie, produkované tímto druhem trhu, se neubrání tomu, aby byly využity k ničivým kapitalistickým cílům. Před dvěma sty lety byly britské lesy rozsekány na palivo pro kovárny sekerami, které se výrazně nezměnily od doby bronzové, a obyčejné plachetnice vozily zboží do všech koutů světa nejméně do 19. století. Dnes je velká část USA "očištěna" od svých lesů, panenské přírody, úrodné půdy a původních obyvatel, a to nástroji, které znal renesanční člověk ještě před příchodem průmyslové revoluce. Moderní technika jen urychlila proces, který byl zpomalen na konci středověku. Tento proces však sám o sobě planetu nezdevastoval. Umožnil pouze vznik fenoménu - stále se rozvíjejícího a expandujícího tržního systému, který má své kořeny v jedné z nejzákladnějších společenských přeměn v historii: zařazení hierarchie do systému distribuce založeném na výměně, ne na doplňování se a vzájemné pomoci.

Ekologická společnost

Sociální ekologie nepožaduje pouhou regeneraci morálky, ale hlavně, a to především, společenskou rekonstrukci, založenou na ekologických zásadách. Poukazuje na to, že pouhý požadavek etičnosti po současných mocenských silách, ztělesněných slepou tržní mocí a konkurencí, by byl marný.

Sám o sobě navíc zatemňuje mocensky založené vztahy zdáním, že ekologické společnosti se dá dosáhnout změnou přístupu či náhradou za kvazi-teologii.

I když si je vědoma nutnosti společenské změny, hledá sociální ekologie způsob, jak napravit zneužití přírody, které lidstvo způsobilo svým přístupem k strukturálním a subjektivním zdrojům jako k možnosti ovládnutí přírody. To znamená, že protestuje proti systému dominance jako celku, a snaží se eliminovat hierarchickou a třídní konstrukci společnosti, která se vnutila lidstvu a definovala vztah člověka a přírody. Proklamuje etiku vzájemnosti a podpory, podle které je role člověka, jako potencionálně nejuvědomělejšího produktu evoluce, v integraci do biosféry podpůrná. Člověk má navíc morální zodpovědnost kreativní existence v rámci přírodní evoluce. Sociální ekologie popírá nutnost ztělesnění svých idejí a hodnot vzájemnosti pomocí hmatatelných sociálních institucí, které by daly působivý význam jejímu cíli celistvosti a působení člověka jako uvědomělého zmocněnce morálky v souhře ostatních živočišných druhů.

V tomto sociálním uspořádání by byl majetek sdílen rovným dílem a v nejlepším případě by náležel komunitě jako celku, ne výrobcům ("dělníkům") ani majitelům ("kapitalistům"). V ekologické společnosti, složené ze společenstva komun, by majetek nenáležel ani soukromým vlastníkům, ani státu. Sovětský svaz dal vzniknout arogantní byrokracii anarchosyndikalistické vize světa sdružených továren, řízeného dělníky, což ovšem nemohlo vyústit v nic jiného, než v novou formu dělnické byrokracie. Z hlediska sociální ekologie by byly majetkové "zájmy" zobcaněny, ne znovuuspořádány do dalších konfliktních a nezvladatelných forem. Byly by samostatné, ne zestátněné či privatizované. Dělníci, zemědělci, profesionálové a ostatní by spravovali společný majetek jako občané, ne jako členové nějaké sociální či povolané skupiny. Je bez diskuse, že střídání práce, kdy občan pracuje jak v průmyslu, tak i v zemědělství a profesionál pracuje zároveň manuálně by umožnilo vzestup takovým profesionálům, pro které je společný zájem a veřejný prospěch neoddělitelný od osobního a politické od sociálního.

Tato krůček po krůčku probíhající reorganizace samospráv, jejich uspořádání do rozsáhlých propojených sítí, které utvoří opozici státu, transformace republikánských zastánců na občany, kteří se účastní přímé demokracie, to vše může trvat velmi dlouhou dobu. Ale v konečném důsledku mohou oni sami potenciálně eliminovat vládu člověka nad člověkem a řešit ty ekologické problémy, jejich rostoucí závažnost ohrožuje existenci biosféry, která umožňuje život pokročilým formám života. Ignorovat potřebu těchto radikálních a zásadních změn by znamenalo dovolit ekologickým problémům rozšířit se až do té míry, kdy by se již staly neřešitelnými. Ignorance jejich vlivu na biosféru nebo nutnosti se jimi zabývat by byla zaručeným receptem na katastrofu, zárukou, že neekologická společnost, která ve většině světa převažuje, by slepě uvrhla životní prostředí do záhuby. **přeložila a mírně zkrátila KAMILA**

Poznámky

1 - Murray Bookchin, Ecology and Revolutionary Thought, (Ekologie a revoluční myšlení), původně vydáno v ekoanarchistickém časopise *New Directions in Libertarian Thought* (září, 1964), a později kvydáno spolu se všemi mými hlavními eseji ze šedesátých let v knize *Post-Scarcity Anarchism* (Berkeley: Ramparts Press, 1972; znovuvydáno v Montrealu: Black Rose Books, 1977). Vyjádření "etiky doplňování" je z knihy *The Ecology of Freedom* (Ekologie svobody) (San Francisco: Cheshire Books, 1982; upravené vydání v Montrealu: Black Rose Books, 1991).

2 - Neil Evernden, *The Natural Alien* (Přírodní vetřelec), (Toronto: University of Toronto Press,1986), str. 109.

3 - Paul Radin, *The World of Primitive Man* (Svět primitivního člověka) (New York: Grove Press, 1960), str. 211.

4 - Citováno v Alan Wolfe, "Up from Humanism," v *The Arnerican Prospect* (zima 1991), str. 125.

5 - Viz *Der Spiegel* (16. září, 1991), str. 144-45.

A-KONTRA 3/2001- zprávy alternativních aktivit, zpravodaj Československého anarchistického sdružení č. 101 vydává RD AS LA - **Československé Anarchistické Sdružení**. Adresa redakce: **ČAS, PO BOX 223, 111 21, Praha 1**. Telefon: **0605-903 098**. Http: **a-konra.revoluce.cz**. E-mail: **a-kontra@revoluce.cz**. Předplatné vyřizuje redakce. Časopis je společným dílem svobodně myslících lidí. Veškerá činnost redakce je bezplatná, časopis vychází jen díky materiální a finanční podpoře vás všech.
Děkujeme všem, kteří pomohli !